

Desen de NELL COBAR

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Deva

# ur zi ca

ANUL XVI • Nr. 12  
30 Iunie 1964  
16 PAG. • 1,50 LEI

## SFATUL POPULAR



EL: — Și acum, ce facem?  
— Știu și eu!? Înainte era altceva, ne plimbam prin parc, întîrziam noaptea pe o bancă, priveam stelele... Acum toate acestea nu mai au nici un haz...

# DALLO



Acum vreo cincizeci-șaizeci de ani trăia la Craiova un personaj famelic, un tip înalt, slab, deșirat, cu fața rasă, cu plete lungi, lavalieră și pelerină lungă, mohorâtă. Un fel de Hamlet al cimitirelor. Nu știa nimeni cum îl cheamă și unde locuiește. Își zicea și-i ziceau Dallocrin, poet, ziarist și, din când în când tragedian.

Era bucuria și spaima copiilor, care se țineau după el, strigând: — Da-Ilo-crin...Da-Ilo-crin!

Poetul se repezea, îi urmărea, prindea pe câte unul, îl lua la palme, în vreme ce cîrdul se risipea ca potîrnichile.

La alt colț de stradă, altă ceată de ștregari. Îl apostrofau zgomotos, scandîndu-i numele, trăgîndu-l de pelerină, batjocorindu-l. Maestrul se repezea în ei, prindea pe câte unul și-l snopea în bătaie. Povestea se repeta mai în fiecare zi.

— Am să văucid, mișeilor! Cetatea banilor era plină de larma pe care o stîrnea fantomatica apariție, al cărei refren era același:

— Am să teucid, canalie infernală!...

Cam în aceeași vreme, la București, copiii se țineau după alt cetățean, un publicist și măscărici ploieștean, vestitul Nicu Metz, care-și vindea broșurile de versuri și znoave, în trenul Ploiești-București.

Dar acesta nu spăimînta copiii. Dimpotrivă, îi trata părintește și mergea în fruntea lor, ca un general.

Era un cadru care-i întreținea popularitatea și-i înlesnea vînderea cărțițelelor cu un text idiot. Pe lângă Nicu Metz, Dallocrin era genial.

Își dădea concursul la diferite șezători și spectacole. Odată, o echipă a Teatrului Național din Craiova, condusă de Remus Comăneanu, regretatul artist al popoului, prăpădit de curînd, — juca pe la sate. Dallocrin a ținut să participe și el, cu un număr senzațional. Nu spusese nimănui cu ce se va produce. Cînd i-a venit rîndul a apărut la rampă cu capul gol, cu părul vilvoi, înfășurat în pelerină și ținînd în mină o hîrcă de carton.

— A fi sau a nu fi! iată întrebarea...A muri...a dormi...poate a visa!

Spectatorii porniră să facă mare haz de monologul lui Hamlet, debitat cu o voce cavernoasă, de maestrul craiovean. Indignat de risetele lor, Dallocrin își întrerupse tirada, se repezi la rampă, se puse să invectiveze publicul, să-l amenințe, să se repeadă în sală, gata să cadă în capul cetățenilor.

Apoi ordonă:

— Jos cortina!

Și perdeaua se lăsă, în stupefacția generală.

La rîndul lor, țărani se răzviră și ei și începură să-l apostrofeze pe tragedian.

— Ca să-i potolească, Remus Comăneanu, directorul trupei, apărurampă și anunță publicul:

— Domnilor, vă rog frumos, toliți-vă! Iertați-l, că nu mai faA fost puțin cam prea entuziast!

Trupa are să vă distreze așa să vă placă. Avem un cîntec frunză și un dans ca la ușa corului, în care va intra într-un sezon!

— Păi zi mai repede, c-aveput să cînte cocoșii!

Spectacolul se termină cu biadar bietul Dallocrin a fost corodiat, încheindu-și, astfel, cariera de artist dramatic.

★

Din fericire, avea un protejcare-i mai îndulcea amarul zlor: Aurel Geblescu, un bogăcraiovean, bărbat cu veleități litice, directorul ziarului „Ste Olteniei“, un individ scurt, fruntea de un deget, megalom și cam cretin. Acest Aurel Geblescu a rămas de pomină în țărânilor. Trimitea „Steaua Oltenitutoror capetelor încoronate și filor de state de pe glob.

— Păi cum o s-o citească, Aurică?

— Să le-o traducă dragomacă d-aiia au dragomani!

★

Despre Dallocrin nu se povorbi fără să fie pomenit Aurel Aurică Geblescu, așa cum Ștefan Panza nu poate fi despărțit de Don Quijote.

Foarte zgîrcit, ca toți milionolteni, Geblescu avea la Craiova un hotel care-i purta numele. Locuia la mansardă, din avaria Dallocrin sta pînă noaptea ziu la cafenea de jos, unde dăta, cu tîmplele în palme.

După miezul nopții, nu odurca treptele hotelului și bătea la ușa lui Geblescu.

— Stăpîne, scoală-te că mvenit inspirația!

— Scrie, Dallocrine, dacă palton la iarnă! îi răspundea, pat, mecenatul.

★

La unele matineuri de duminică directorul „Steii Olteniei“ înria sala Teatrului Național, unde se producea în „lupte franceze“ Dallocrin. Intrarea liberă. În derbedeii Craiovei, plus „prependada“ asistau la aceste evenimente. Moșierul se lua la trîntă protejatul său pe care, după „luptă franceză“ plină de perții, îl așternea lat la pămînt, fi



CRV 64

— Nu, nu ne alungă nimeni, dar e un curent înăuntru...

Desen de VLAD CRIVĂȚ

## POATE, FABULĂ

# Vorbeste

## IEPURELE:

— Puțină dirdială cu grație nu strică la o făptură-atît de mică.

Mă urîște frica?

O minciună.

Cînd trec în cîte-o seară, fugărit, lumina-mi prelungește spre zenit urechile subțiri, pînă la lună.

Mă înspăimîntă — spui — chiar licuricii?

Sînt zîtatea gingașă a fricii.

Prea multă frumusețe, să știi, o să mă piarză.

Dar veverița Fix — copil teribil — privi în ochii roșii, tremurători, oribili, ai iepurelui mîncător de varză; se-ntoarse-apoi cu spatele, nebună, svîrlindu-și coada-n sus — și-i slobozi în creștetul supus poate-o alună.

FLORIN MUGUR



# CRIN

nea piciorul pe piept și cu fruntea sus, cu o privire acvilină, cu două degete ale mâinii drepte vîrîte între nasturii jiletcei, se uita în sală, triumfător, ca Napoleon la Austerlitz.

— M-ai răpus, leule! striga de pe podea Dallocrin.

Iar Geblescu, mărinos, îi întindea o piesă de cinci lei, de argint.

Solemnitatea era minimalizată, uneori, de cîte cineva de la galerie ce, făcînd aluzie la pletele lui Dallocrin striga Geblescului:

— Tunde-!...

Dallocrin țîșnea de sub talpa mecenatului și se repezea din scenă la ieșirea galeriei, să pîndească pe infractor, să-l identifice și să-l dată.

★

Această lungă introducere ne-a răpit din spațiul pe care am fi dorit să-l consacram lui Dallocrin, poetul.

Acest boom pitoresc este autorul a două volume de versuri „Imnuri japoneze” și „Punte de picador”, care, din păcate, nu se mai găsesc nici în biblioteca Academiei R.P.R.

Ridicuzitate, pe vremuri, parodiata, poeziile acestea scrise înainte de apariția teatrului contemporan al „absurdului”, sînt pline de incoerențele, umorul și poezia genului.

*Pe un cal cu tignafes  
Călărea un japonez  
Dar nu era japonez  
(Chestia-i cu mecherez)  
Căci avea șalvari și fes  
Înspre el mă-ndes, mă-ndes  
Des.*

*Și-l întreb la o adică  
Pentru ce mă mistifică  
Ping, ping Clang  
Cînd sîntem în lan-ce Chiang  
El, Binda-ghiril-ghibild  
Eu l-ating la acțibild  
Ca să fiu exact în ton  
Ca pe insula Nipon...*

Poeziile bardului oltean circulau mult pe-atunci, ca și parodiile dallocriniene.

În „Belgia Orientului”, revistă umoristică, apăreau, prin 1906—1907, imitații de-ale lui Dallocrin care, cu vremea, au fost atribuite însuși „maestrului” oltean.

*Candelabrele de-alamă  
Cu uleiuri migdalee  
Își sfîrșesc lumina pală  
Printre pomii din alee  
Unde plînge Silferida  
Doruri vechi, demult uitate  
De unantul ei cel tinăr  
Kaskarabumedinate.*

*Treee palid prin alee  
Junele Bartidavera*

*A văzut-o, a plăcut-o  
Și fu gata daravera!*

În amintirile sale craiovene, talentatul povestitor Paul Constant reproduce o tiradă pe care, surprins de furtună într-o pădurice, călare pe o mîrtoagă albă și slăbănoagă, Dallocrin, ca un nou Rege Lear pradă tempestei, a zvîrlit-o elementelor dezlănțuite:

— Izbiți, furii neputincioase! Răscoliți pămîntul și apele! Luminați văzduhul, lumini ale trăznetului! Rostogolește-te năpraznic în urlete nebune, vînt blestemat! Priviți-mă!... Vă aștept și vă înfrunt! Sînt eu, Dallocrin magnificul, cel care-a clădit înălțimi de vise și de ideale, pe lîngă care Himalaia rămîne o stîrpitură demnă de milă! Izbiți-mă! Ha-ha-ha! V-ați înfricoșat, mișelnice manifestări cerești! Mi-e scribă de atîta lașitate! Huideoooo!”

Fără îndoială, bietul Dallocrin nu era în toate mințile. Enigmatic, după o viață neverosimilă, a avut un sfîrșit tragic, tot atît de enigmatic ca sărmana-i existență. Părăsind Craiova a ajuns învățător la Cheia, apoi a trecut într-un sat de lîngă Tîrgoviște, unde a și murit în împrejurări ciudate. A avut o moarte năpraznică straniul personaj cu nume romantic, pe care nu-l știa nimeni de unde vine, cum îl cheamă și unde locuiește, reprezentantul tipic al bohemei de la începutul veacului, trubadurul provincial, a cărui operă e un amestec de farsă, absurd și originalitate.

— Da-llo-crin! Da-llo-crin!  
Da-llo-crin.

TUDOR MUȘATESCU

## DIN „DICȚIONRUL LIMBII ROMÎNE”

**C** — Literă cu ciocuri de papagal

**Cal** — Vapor cu căpăstru Salam reconstituit

**Cozonac** — Stafide cu laude moldovenesti împrejur

**Cadou** — Plăcerea de a-l face

**Cord** — Inimă căsătorită

**Conștiință** — Santinela care adoarme în post

**Canar** — Gălbenuș cu pene

**Căpșuni** — Fructe cu pielea găinii

**Ceață** — Baie de aburi reci

**Cieri** — Alunițele lui Albă-ca-Zăpada

**Colivă** — Grîu lacrimogen

**Cadină** — Șalvari inutili

**Capră** — Animal care mîină caii

**Coș** — Dragoste... pe față

**Corb** — Pasăre care umblă cu cioara vopsită

**Cerb** — Unul fericit că e încornorat

**Curaj** — La război, o fugă înainte

**Coșmar** — Vis care nu ți-a convenit

**Cățel** — Cîine nefinisat

**Cutremur** — Frison pe spațele pămîntului

Sughitul globului terestru

**Ciocănitore** — Privighetoare după mărițiș

**Cușit** — Iatagan dat afară din slujbă

**Cline-lup** — Compromis între codru și coteț

**Cometă** — Păunița cerului

**Colonie** (apă de) — Apă care curge peste tot și nu izvoarăște de nicăieri.

**Ceasornicar** — Negustor de timp pierdut

**Chelie** — Cap coit

**Cascadă** — Apă decăzută

**Ciur** — Găuri date prin sită

**Coviltir** — Umbrelă pentru persoanele care circula pe brînci

**Cicăleală** — Picătura robinetului defect la gură

**Cursă** — Cuvînt în pas alergător

**Curcubeu** — Cînd soarele face cu ochiul ploii

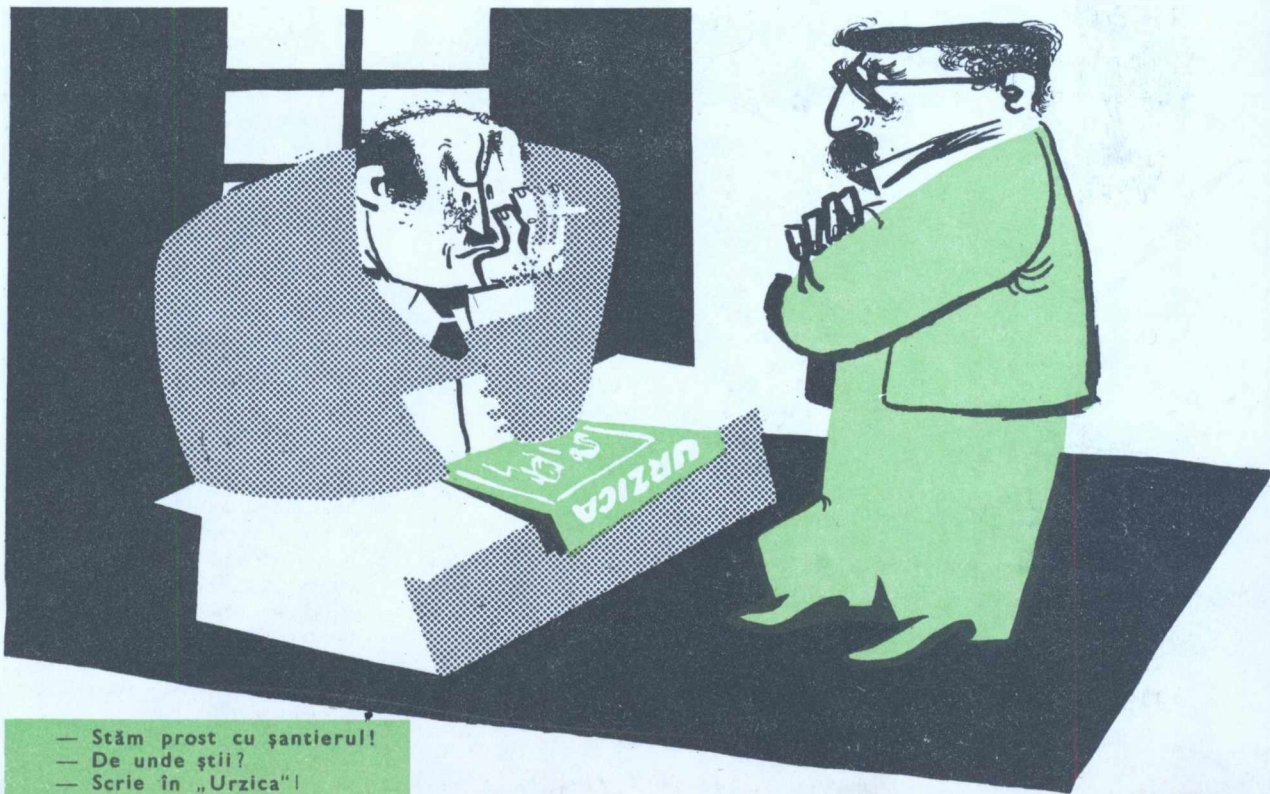
**Covrig** — Gaură fortificată împrejur

**Ceartă** — Femeie înscrisă la cuvîntul alteia

**Capac** — Unul închis din fire

**Cosmos** — Marile bulevarde ale viitorului

*Uneori se încep lucrări fără să fie asigurate fondurile necesare ca, de pildă, construcția Casei tineretului din Lugoj al cărei șantier a trebuit să fie abandonat.*



— Stăm prost cu șantierul!  
— De unde știi?  
— Scrie în „Urzica”!

Desen de N. CLAUDIU

# Scene din viața artistului

## ȘTEFAN CIUBOTĂRAȘU

ÎN DISTRIBUȚIE: COMEDIA, TRAGEDIA

Căutându-l pe artistul poporului Ștefan Ciubotărașu, te convingi, pe parcurs, că domiciliul cel mai stabil îl are pe... scenă! În antracte, mai are domiciliul și în blocul de lângă Cișmigiu, unde pînă la gongul următor, a bătut... reporterul la ușa artistului:

— Maestre Ciubotărașu, am venit să răscolim puțin amintirile dv....

— Amintirile mele? Sint cam multe... Dar stai! Am și documente...

...Și îndreptându-se spre raftul unei biblioteci, maestrul — după căutări infructuoase — îmi răspunde:

— Ai avut totuși dreptate: ele-s atît de „răscolite“ că nici nu le mai găsesc!

— E imposibil! Ele vă urmăresc doar de... 54 de ani!

— Acum 54 de ani? Ce rol am interpretat atunci? A, da, atunci am apărut pe scena... vieții, la Lipovăț; dar într-un rol foarte, foarte mic: de vreo... 25 de centimetri!

— Ei bine, dacă într-adevăr țineti minte acest rol, probabil că vă amintiți și cînd ați deschis ochii...

— Cînd am deschis ochii, era... feeric! Era... „Înșir-te mărgărite“ pe o scenă, de la care nu-mi mai puteam lua ochii! Privirea mea întilnea atunci pe cel mai frumos personaj de basm: „Măria Sa Teatrul“!

— La el, desigur, doreați încă de la vîrsta copilăriei să vă faceți ucenicia...

— Ucenicia? Care din ele?... Că au fost mai multe. De pildă, prima ucenicie după terminarea școlii primare, am făcut-o la București, lângă o... cizmă, într-un atelier de cizmărie. Apoi am învățat pictura...

— Pictura? Aveați probabil înclinație...

— Aveam... obligație, căci pictam... firme! Deh, ucenicie de nevoie. Dar nici de carte nu m-am lăsat, căci am veghiat lângă ea nopți de-a rîndul, ca să-mi pot urma liceul... Și într-o bună zi, am părăsit „lustrul“ și „văpselele“ Bucureștiului și m-am întors la Vaslui, unde se mutaseră, între timp, ai mei. Ca fiu de ceferist, am mai făcut, deci, o... haltă pe drumul vieții... Aici, am ajuns în sfîrșit, licean.

— Așa e. Pînă la lași mai aveați cîteva stații și... gata!

— La Vaslui, am făcut totuși un popas mai mare. Trebuia să mă întilnesc cu... „Șoldan Viteazul“, cantoneta lui Alecsandri, în care au debutat: elevul Ciubotărașu, emoțiile lui, palaoarea lui, deloc... vi-tejească, și vai, hohotele de ris ale publicului!

— Debutul elevului Ciubotărașu a fost deci, întîmpinat cu... veselie!

— S-a ris cu lacrimi: publicul rîdea, iar mie îmi venea să plîng de ciudă, în culise! Cît despre debut, se impune o precizare, căci și aici au fost mai multe. De pildă, al... poetului Ciubotărașu, care, în gazeta locală „Vasluiul“ se ascundea sub numele de „Ciciricea“ — pseudonim luat de la un clown.

— Cum? Ați și început să vă ascundeți de public?

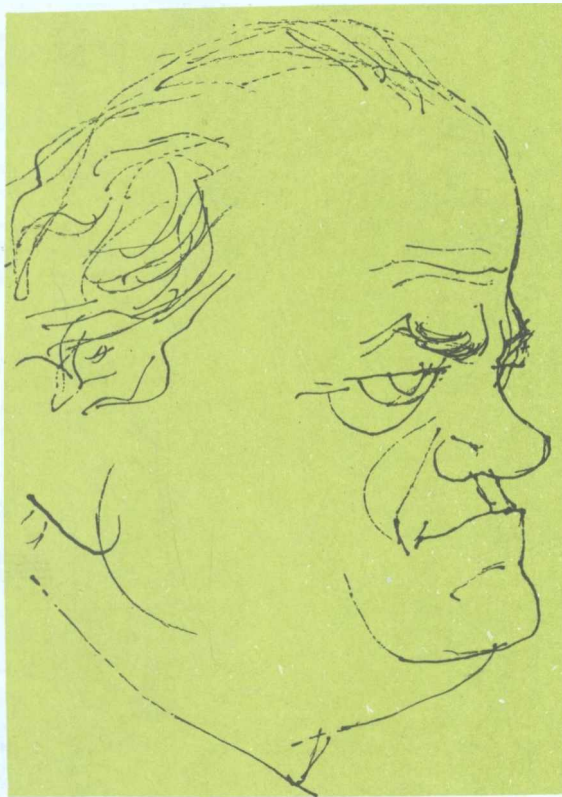
— Timid eram dintotdeauna, nu zic ba. Dar trebuia să am și eu un pseudonim? Trebuia! Și cum „Ciciricea“ mi se părea un nume extrem de „pompos“, am început să cînt primăvara în pastel și să „descînt“ pe edili indolenți ai orașului în cronică rimată...

— Deci încă un debut: de astă dată... umoristic! Și vreau să cred că acum nu mai sufereați de faptul că rîdea publicul.

— Nu îmi mai puneam probleme, căci am început s-o duc mai bine: am ajuns proprietar de uzină, nu prea mare, așa o uzinuță...

— Cum? Chiar atît de mult v-ați îmbogățit de pe urma scrisului?

— Auzi întrebare? Păi, aveam „Uzinuța cu umor“, pe care o stăpîneau împreună cu Valer Mitru, un amic gazetar din Vaslui! Într-adevăr, nu era prea mare, avea numai



ȘTEFAN CIUBOTĂRAȘU

văzut de CIK DAMADIAN

4 fețe, dar mulți — dintre „sus-pușii“ Vasluiului — făceau fețe-fețe cînd o citeau... Numai noi doi n-am putut să-i facem față prea mult timp...

— De ce? Avînd o asemenea „uzinuță“, puteați deci produce umor pe scară industrială!

— Asta nu, pentru că noi nu exploatam decît... subiectele! Aveam într-adevăr, împreună, talent cît zece, adică eram: autori, redactor-șef, secretar de redacție, tipografi, corectori, distribuitori, tineri și în plus... proprietari, însă subvenția o primeam numai de la mama mea sau de la... tatăl lui Mitru; prin urmare, după vreo zece numere, uzinuța noastră a dat... faliment!

— Jucînd deci atîtea „roluri“, v-ați format un foarte bogat repertoriu... gazetăresc! Și în plus, în ce privește teatrul, ați cîștigat, prin aceasta, experiență și pentru... „tragi-comedie“!

— În special la Conservatorul ieșean mi-am îmbogățit acest gen de experiență... În visele mele de atunci, lemnele pentru foc și o masă îmbelșugată ocupau un loc central. Și nu întîmplător, colegii m-au poreclit „Statuia Mizeriei“; eram doar înalt, vînjos, flămînd și rece! Avînd însă, alături de noi, profesori ca Mihai Codreanu, uitam de toate acestea și ne încălzeam la focul... artei căreia ne dăruisem. Cu piese ca „Act venețian“ și „Năpasta“ începea adevărata noastră ucenicie...

— Dar în teatrul cum v-ați făcut intrarea?

— Simplu, adică... recitînd; căci Ionel Teodoreanu, directorul Teatrului Național, auzindu-mă la conservator în... poezia „Cîntec de pescar“ de George Lesnea, a scris despre mine un articol elogios în revista „Lumea“, deschizîndu-mi astfel porțile teatrului...

— Desigur ați trăit momente de neuitat la acest „botez al rampei“...

— Fără îndoială! Mai ales că la acest botez „nașul“ a fost „Macheth“: e vorba de cele două roluri de ucigași în care, primul

era actorul Iancu Profir, iar al doilea eram eu... Și nu mi-e rușine s-o spun. Am fost un ucigaș desăvîrșit: am ucis... rolul!

— Ați fost în legitimă... interpretare, căci ați avut circumstanțe atenuante: trac, emoții, suflet gingaș de poet...

— În schimb a urmat și o faptă bună: am insuflăit 4 roluri în piesa „Crucificații“, deoarece Geo Maican se îmbolnăvisese și am fost anunțat cu o jumătate de zi înainte că trebuie să-l înlocuiesc. Și atunci m-am convins ce rol însemna au manșetele unei cămăși în teatru: citînd pe ele replicile respective și cu spatele la public, s-a întîmplat ceea ce nu trebuia să se întîmple: am cucerit... aplauze!

— Bravo! Deci primele 4 succese ale carierei... Ciubotărașu.

— Așa am mai avut eu, prin 1933, un succes — e adevărat mult mai mic pentru că jucam numai... într-un singur rol: contele Alexei Czerny din piesa „Tarina“ de Lengyel — dar la care n-am putut participa „pe de-a-ntrégul“, pentru că la finalul piesei, cînd publicul mă chema insistent la rampă, eu mă dezbrăcam în subsolul teatrului — reședința mea actoricească — unde, bineînțeles, nu se auzea nimic... A fost o goană după mine, nu ca-n teatru, ci ca-n filme, pînă am fost găsit și adus, îmbrăcat... pe jumătate, pe scenă, lângă Ion Sava și A.I. Maican... De atunci, pentru orice eventualitate, am căpătat și eu o cabină, împreună cu Miluță Gheorghiu și Tudor Călin, unde se auzea mult mai bine... gongul de începere a spectacolului!

— Cum se vede, ați avut de la început parte de roluri... comice.

— Eroare! Sint un liric convins, cam timid și emotiv, și care se simte foarte bine în roluri de dramă! Dovadă: personaje din piese de Shakespeare, Schiller...

— Probabil că vreți să vă referiți și la primul dv. rol principal...

— De fapt, primul meu rol principal a fost... două: Karl și Franz din „Hoții“ de Schiller, care mi-au adus stima publicului, a colegilor și chiar a mea; mă vedeam doar izbutînd în roluri mai acătării, mai ales că nu mai dublam pe actori, ci acum mă dublam... pe mine!

— Păi, dacă e vorba de dedublare, să ne referim și la... scriitorul Ciubotărașu din acești ani...

— Cum? Umoriștii sint și ei scriitori? Probabil că vrei să-mi spui o glumă — una „tare“ — cu un... „Trabant“! Eu credeam că umoriștii sint numai niște... umoriști; pentru că pretenții de scriitor, eu n-am avut niciodată.

— Ce-nseamnă asta? Sint documente... Există doar scris că dv. ați scris... și în revista „Însemnări ieșene“, și în ziarele „Lumea“, „Ziua“...

— În fața documentelor, și cei mai incorrigibili umoriști trebuie să ia lucrurile în serios; așa că, îmi recunosc vina: am scris versuri umoristice!

— Ați putea să ne mai aduceți încă o „probă“ a acestei „vinovății“?

— Da! De pildă am să citez din „Strofe paralele“, în care dorînd să combat pe unii poeți, care făceau tapaj că-s „mari neînțeleși“, i-am pus alături de gîngăniile numite „vacile domnului“:

„Vacile domnului, vaci  
Cine vă știe ungherele?  
Voi ne suiți primăverile  
Sus, tot mai sus, pe araci...“

Boii domnului, boi,  
Cum nu vă ustură cugetul?

INTERVIURILE „URZICI“

**AUTOCONTROLUL**  
asigură buna calitate a  
produselor



— Gata treaba. Acum „Autocontrolul”...

# AȘU

## I... POEZIA

*Mai conținuți-vă mugetul...  
Rid cititorii de voi!*

Comedia, se pare, v-a urmărit pre-  
deni...

E adevărat, și la București: căci în  
am intrat la Teatrul „Comedia”! Ince-  
nouă perioadă și-n viața mea artistică;  
tea spune chiar o nouă ucenicie, în ce  
ște răspunderea actorului față de lumina  
buia s-o răspindească în săli din ce în  
și pline...

De altfel și repertoriul dv. a cunoscut  
astă perioadă alte roluri, care atât  
omedie, cât și în dramă, au căpătat  
strivă un contur din ce în ce mai vigo-  
Deși memoria nu mă înșală, ați jucat  
scena Naționalului bucureștean și la  
ul de Stat din Arad, înainte de a vă  
i la „Municipal”... Cred că aceste  
v-au îmbogățit și repertoriul... amin-  
r!

Desigur, amintiri multe și de neuitat,  
in actor n-are voie să uite. Altfel cum  
putut ține minte cele aproape 120 de  
interpretate pînă în prezent și la care  
cipalul” a contribuit cu personajele  
din „Oameni de azi”, „Trei generații”,  
il care aduce ploaie”, „Esop”, „Tache,  
și Kadir”, „Azilul de noapte”, „Trenul  
at” și altele...

Cum văd, comedia, „v-a urmărit pretu-  
ni”, iar cu Tragedia vă înfilneți la tot  
... Dar n-ați trădat nici pe una, nici pe  
tă: le-ați iubit pe amîndouă deopo-

Pentru că totdeauna am dorit să fiu  
... scenei!

Și totuși „Comedia” v-a răpit pînă la  
din casa „Municipalului”.

A fost o „răpire” necesară: un teatru  
u un profil nou, avea deci, nevoie și de  
i mai vechi, cu experiență. Ceea ce nu  
nnă cu nu mai am relații și cu „Munici-  
”, de care mă leagă aceeași dragoste de  
l...

Dar și cu... ecranul, de care, pare-se, a  
it să vă lege aceeași dragoste.

Pentru mine, dragostea de film a în-  
totuși mai de mult, acum vreo cinci-  
ce ani, cînd regizorul Paul Călinescu,  
du-mă în piesa „Oameni de azi” m-a  
erit”, cum s-ar spune. Astfel a înce-  
poi... „Desfășurarea” activității mele  
atografice.

Bănuiesc că trecerea de la luminile  
și la reflectoarele platoului, a fost de  
lată fără „trac” „emoții”, „paloare” și  
tribute ale debutului...

A fost totuși un pic... „emoționantă”  
i ales „tracasantă”... Căci, ah, sub  
idiul” reflectoarelor, arzi de... nerăb-  
să scapi de ele, bineînțeles pînă te  
iești. Și apoi la porțile ecranului,  
e să lași la intrare o mare parte din  
ta teatrală... Filmul nu suportă „con-  
analul” scenei!

Am și eu „probe” care verifică autenti-  
a spuselor dv.: rolurile pe care le-ați  
retat în filmele „Erupția”, „Telegame”,  
rile Dunării”, „Setea”, „Mindrie”, care  
tuie tot atîtea frumoase amintiri pentru  
stori.

Și pentru actor... Mai ales atunci cînd  
irea ia formă de.. sonet! E vorba de  
e petrecute la Hunedoara, unde se  
filmul „Mindrie” și unde noi — echipa  
reșteană” — fiind primiți cu atîta  
ă... a cuptoarelor, am fost dintr-o  
opleșiți, dar la propriu...

Presupun că și sonetul ce l-ați „turnat”  
scris, deci, cu... înflăcărare!

Da! Însă cu limbă de... Toc la adresa  
ă, căci titlul său este „Voi, che'ntrate...”  
ie danteseă, din care am să citez doar  
ile:

SIG. HOROVEANU

(Continuare în pag. 14)

### NICOLAE TĂUTU

*Frumosul cuc sclipește în iatacuri  
într-o pendulă, caldă alăută,  
extins automat pe arcuri,  
el cota timpului năvalnic  
anunță fără de volută,  
cu vocea fadă, răgușită,  
pornită  
de resortul său mecanic!*

*Nu l-a atins cu un strop de ploaie,  
nici vîntul crunt nu l-a bătut,  
de veac tronează în odaie  
în molcomul său așternut  
de molii binecunoscut...  
Chiar de april ne înfloară  
larg revărsindu-se-n piraie  
cu farmecu-i innoitor,  
n-a tresărit măcar o clipă,  
ci timpul mai departe-l taie  
egal, în ore uniforme,  
ca un robot nepăsător  
fără să miște o aripă...*

*Dar eu, prieteni, niciodată  
nu am să cînt  
într-o cutie suspendată,  
cu air fie ea suflată  
și diamant!*

*Mă vreau doar cucul de afară  
să sparg timpanele tăcerii,  
vestind peste întreaga țară  
șinuturile primăverii...*

*Mă vreau cu aripile-n vîni  
lovit de grindini și furtună;  
răzbit de stropii străvezii,  
chiar de-am să cînt numai o lună  
sau nici atât, numai o zi,  
o seară,  
ne-inregistrat pe nici-o bandă  
de-antologie literară!*



MIRCEA  
PAVELESCU

## Note balneo- climaterice

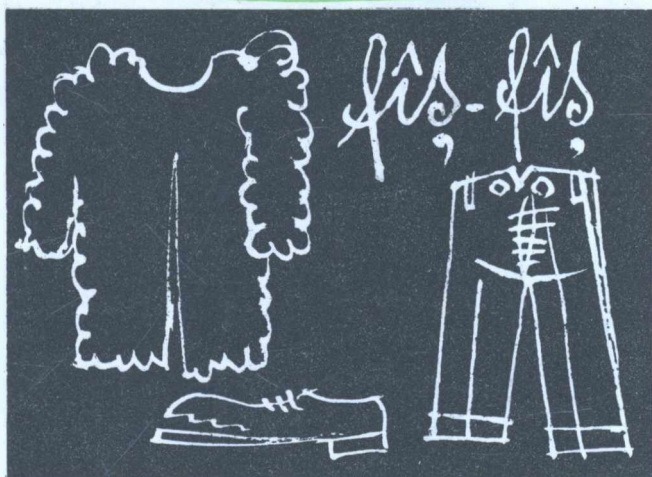
In centrul actualității noastre  
Se află vara, zărilor albastre  
Și cerul nopții presărat cu stele  
(O catifea spuzită cu mărgele)  
Și-n primul rind concediu pe care  
L-ai vrea la munte, când ți-l faci la mare.

La Eforie sau pe Caraiman  
Observatorii genului uman  
Susțin că individul dezbrăcat  
De haina funcțiunilor de stat  
E o ființă oarecum stingace,  
Împiedicată-n el ca o răgace,  
Cu dispoziții deseori ursuze  
Și neștiind deloc să se amuze.  
Să luăm un grup pe plajă, oarecare:  
Cțiva tovarăși se prăjesc la soare.  
Mă furizez spre ei cu gesturi lente:  
Discută investiții și procente  
În depășirea muncilor de plan,  
Un vînt ușor i-alintă diafan,  
Cu mută și discretă străduință,  
Dorind și el să-i scoată din gedință.

La cazino, spre seară, pe terasă  
Careuri joacă rummy ca acasă  
Cînd n-au ce face-n serile cînd plouă.  
Partida ține pînă pe la nouă  
Cînd partenerii merg la masă și  
Decid revanșa pentru-a doua zi,  
Și se despart cu-aceeași exclamare:  
„Grozav e un concediu la mare!”  
Un tînăr cu cravată japoneză  
Se plîmbă singuratic pe saleză.  
E-ntr-un corect sacou de alpaca,  
Privește ceasul: șapte și ceva.  
Mai are două ore pîn'la tren.  
Acum e, cum se spune, pe teren.  
Sosit ast'noapte în documentare  
Va scrie: „De la munte pîn'la mare”.  
Un vast articol reportaj. E pentru  
O publicațiune de la centru.  
El își notează-n gînd o cugetare  
Spirituată: „Cred că-i o eroare  
Ce stăruie-n geografia noastră  
Căci Marea Neagră e de fapt albastră.  
Mamaia, Tuzla, Techirghiol, Sovata,  
Sinaia, Bran și-articolul e gata.  
Cinci zile nu-i un timp exagerat  
Să scrii un reportaj „documentat”.

Slănic. Din disciplină medicală  
Beau cîte unii apă minerală  
Firește, asta numai dimineață,  
Că seara se consumă ȝpri la gheață.  
E o necesitate pasă-mi-te  
Ce șterge gustul ouălor clocite  
Mereu prezent în apa băștinașă.  
Se bea deci pe-ntrecute, la cămașă,  
Dar gustul e statornic, nu prea trece  
Dovada: altă baterie rece.

Lacul Sărat: Observ cțiva turisți,  
Prietenii buni de-ai noștri, umorțiți.  
Săptămînal continuă să vină  
Atrași de reputația salină  
A lacului, știut de tot poporul  
Că poate să fortifice... umorul...  
Ca să-i verific forța minunată  
Am scris această cronică rimată  
De care toți colegii vor zîmbi  
Că m-am grăbit s-o scriu din prima zi  
Cînd băile de spirit și de sare  
N-au avut vrême de-un efect prea mare.  
Și pentru că n-am timp deocamdată  
Să fac o cură mai îndelungată,  
Plin de regret, trîntește și sfială  
Mă furizez tiptil în Capitală  
Ca să transpir satiră și umor  
În blocul meu lipsit de ascensor.



## Examen LA CALITATE

La depozitul „Întreprinderii de Comerț cu ridicata pentru textile și încălțăminte” are loc zilnic un examen la o materie foarte importantă: calitatea. Aici se centralizează produsele fabricilor de textile și încălțăminte din țară și tot de aici ele sînt repartizate magazinelor din București și din regiune. Bineînțeles, numai cele care trec examenul la calitate. Și examenul este foarte sever. Iată cîteva aspecte:

PROFESORUL: Cine urmează?

ELEVUL: Fabrica de confecții „Mondiala” — Satu Mare!

PROFESORUL: Aha! Dumneata ai prezentat la examen niște impermeabile pentru femei!

ELEVUL: Fiș-fiș!

PROFESORUL: Exact! Fiș-fiș! Treizeci și patru de bucăți ți-au fost respinse! Ai nota patru!

ELEVUL: Tovarășe profesor, dar eu am învățat!

PROFESORUL: Ce-ai învățat? Să le faci din două culori? Poftim: mîncele jumătate gri închis, jumătate gri deschis. Piepții la fel! Să vii cu mama!

ELEVUL: Nu poate să vină, că plouă!

PROFESORUL: Și ce dacă plouă?

ELEVUL: I-am făcut un fiș-fiș din astea și-i este rușine să iasă din casă cu el!

PROFESORUL: Ai văzut, elev? Atunci să nu vii cu mama! Să vii cu tovarășul director! Stai jos! Cine urmează?

ELEVUL: Fabrica de blănuri „Vidra” din Orăștie!

PROFESORUL: Dumneata ești cu hainele de blană din picioare de ovine vopsite?

ELEVUL: Eu!.

PROFESORUL: Cincisprezece bucăți ți-au fost respinse! Ai nota patru!

ELEVUL: Mai ascultați-mă!

PROFESORUL: Ce să te mai ascult? Ascultă-mă tu pe mine! Uite aici: pe anumite porțiuni ale hainei lipsește părul, cusătura e pe față și vopseaua se ia! Și cînd se ia vopseaua nu se ia blana. Ai înțeles? Le iei acasă și le schimbi!

ELEVUL: Să le schimb?

PROFESORUL: Ia uite cum se miră „Vidra”! Cunoști zicala „Lupu’ își schimbă blana dar năravul ba”?

ELEVUL: O cunosc!

PROFESORUL: Ia aplic-o la „Vidra”!

ELEVUL: „Vidra”-ți schimbă blana...!

PROFESORUL: Dar năravul?

ELEVUL: Da!

PROFESORUL: Stai jos! Cine urmează?

ELEVUL: Fabrica „Banatul” din Timișoara!

PROFESORUL: Dumneata ești cu pantofii bărbătești cu talpă duroflex?

ELEVUL: Eu!

PROFESORUL: Uite, astea 191 de perechi, cu care ai vrut să ne încălți, le iei acasă! Ia uite cum le-a crăpat pielea!

ELEVUL: Nu-mi explic de ce!

PROFESORUL: Îți spun eu de ce! De rușine! De rușine că au crețurile astea urite, în afară de faptul că le sare!

ELEVUL: Ce le sare?

PROFESORUL: Vopseaua! Cu asemenea pantofi te prezinti dumneata la examenul de calitate? Ai încercat să mă tragi pe sfoară, ai?

ELEVUL: Încercarea moarte n-are!

PROFESORUL: Uite că are cînd vopseaua sare! La loc! Cine urmează?

ELEVUL: Fabrica de confecții Iași!

PROFESORUL: A, dumneata ești? Ia pune pantalonii ăștia!

ELEVUL: Tovarășe profesor!...

PROFESORUL: Pune-i...!

ELEVUL: Da... bine... I-am pus.

PROFESORUL: Și?

ELEVUL: Au plesnit!

PROFESORUL: Ia fă cțiva pași!

ELEVUL: Nu fac nici un pas! Că știu eu unde au plesnit!

PROFESORUL: Păi, vezi? Atunci te mai miri că din cele 3 000 de perechi de pantaloni pe care ni i-ați trimis v-am respins 1 200 de perechi pentru defecte de finisare?

ELEVUL: Nu mă mir, tovarășe profesor, dar lăsați-mă să-mi scot pantalonii ăștia, că ride clasa de mine!

PROFESORUL: Stai puțin! Cămășile astea din crep „Apollo” sînt tot de la voi, nu?

ELEVUL: Ale noastre! Astea albe!

PROFESORUL: Bun! Au ștampilă?

ELEVUL: Au!

PROFESORUL: Dar de ce o au pe mîncei?

ELEVUL: Pe... pe... mîncei?

PROFESORUL: Privește: majoritatea cămășilor din cele 130 trimise de voi au pe mîncei niște cifre aplicate cu tuș! Ei, ia spune, pe unde scoți cămașa?

ELEVUL: Tovarășe profesor, lăsați-mă să scot pantalonii ăștia că mă string!

PROFESORUL: Gîndește-te că vrea omul să se gătească duminică și se îmbracă cu o pereche de pantaloni din cele 1 200 și cu o cămașă din astea 130! I-ai omorît și duminica, dar i-ai omorît și banii. Și dacă-și mai încălță și o pereche de pantofi din cei trimiși de „Banatul”, iar nevastă-sa își îmbracă un fiș-fiș în două culori de la „Mondiala”, nu-i ia de pe stradă cu „Salvarea”?

ELEVUL: Îi ia, tovarășe profesor!

PROFESORUL: Atunci ia-ți pantalonii, ia-ți cămășile și pînă la examenul următor ai nota 3! Cu tuș!

SADI RUDEANU

P.S. La acest depozit sosesc de la fabrici și iau apoi drumul magazinelor, mărfuri în valoare de cîteva miliarde de lei pe an. Marea lor majoritate trec examenul cu note de nouă și zece. Cînd însă există și asemenea „levi” ca cei de mai sus, i-am prezentat ca să știe și dumnealor că nimeni nu vrea să se îmbrace de nota 3! Că dacă banii noștri sînt muncii, de ce să nu fie și produsele dumnealor? Este?

# Instantanee Bucureștene

## JUMĂTĂȚI DE OAMENI

Mă oprisem în fața cinematografului „Patria”, așteptând să se împrăștie lumea care ieșea de la spectacol, când mă pomenii în brațe cu amicul meu Niculescu, proiectat de un grăbit, cu burtă de malac și buză de iepure.

Niculescu îl înjură cât se poate mai cuviincios apoi îmi întinse mîna bucuroasă că a ajuns numai la pieptul meu în loc să ajungă în cine știe ce altă parte a orașului.

— Văzuși cum m-a îmbrîncit imbecilul ăla?

— Nu, dar văd că ți-a strîmbat gîtul.

— Care gît?

— Al tău. Ești cu el într-o parte. Sau, poate, te-a tras vreun curent?

— N-am nimic, nene, nu cobi! Să bat în... Adică să bat mai bine în gînd că te pomeniști că mă vede cineva de la birou că bat în lemn pe stradă și, pe urmă, îmi scoate vorbe că sînt superstițios.

— În orice caz, gîtul ți-e strîmb! Tu nu observi că vorbești cu mine și eu nu sînt acolo. Sînt mai încoace.

— Lasă-te de-astea că nu te prinde..(și deodată, iluminat) Aaaa! Știu de ce am gîtul strîmb. De la filmul la care am fost.

— Nu văd legătura...

— Și e precisă. La cinematograful „Patria”, din cauză că ecranul panoramic a fost plasat prea aproape de podeaua scenei, ca să poți urmări filmul, trebuie să ții capul pe stînga, dacă persoana din fața ta îl ține pe dreapta și vice-versa, afară de cazul cînd ai noroc să stea în fața ta un copil și în fața copilului să nu stea nimeni. Și cel puțin dacă mi-am rupt gîtul, măcar filmul să fi fost bun.

— Eu l-am văzut ieri și mi-a plăcut foarte mult.

— Ei, cum era să-ți placă, nene, un film jucat numai de jumătăți de oameni. Să nu vezi în 2000 de metri de peliculă nici un singur om în picioare!

— Lasă că vedeta avea niște picioare...

— Ascultă, măi. Tu despre ce film vorbești?

— Țista de la care ai ieșit tu.

— Și ai văzut tu picior de picioare în tot filmul?

— Îmi veni mie rîndul să-l privesc nedumerit.

— Păi chiar intriga filmului începe de la piedica pe care, întîmplător, vînzătoarea din magazin i-o pune lui.

— Nu există. Vînzătoarea n-avea decît mîni și nu era să-i pună piedică cu ele.

— Atunci el de ce cade peste vitrina cu porțelanuri și le face zob?

— Habar n-am. E adevărat că, la un moment dat, s-a auzit un zgomot de farfurii sparte, dar de văzut nu s-a văzut nimic. Nici un ciob.

Pînă la urmă, ca să nu ne luăm la bătaie în stradă, a trebuit să facem prinsoare „pe-o cravată la chenzină”, eu susținînd că filmul avea picioare și el că era schiop. A doua seară ne-am dus împreună să revedem filmul și, spre surprinderea noastră, am constatat că amîndoi aveam dreptate.

Niculescu „vizionase” filmul de la parter, de unde, din aceleași motive arătate la început, interpretii nu pot fi văzuți decît de la brîu în sus, iar eu văzusem filmul de la balcon, de unde, deși locurile au același preț, interpretii se văd în întregime și în plus se văd și explicațiile scrise.

## PROFUNDE, DAR ADÎNCI

Programele cinematografelelor ne-au obișnuit să asistăm — înainte de începerea filmului — la o serie de reclame (diapozitive) care să laude și să ne atragă în mod tehnicilor atenția asupra a diverse produse.

Am fi fost bucuroși dacă am fi putut face și noi reclamă acestor reclame. Deocamdată însă, nu le putem face decît reclamații și iată de ce:

În primul rînd, timpul care le este „alocat” pentru expunerea pe ecran este insuficient. Nu pot fi nici citite și nici eventual „savurate” nici de cei mai ageri ochi și de cele mai rapide bunăvoințe din lume. Cu alte cuvinte, un fel de „este, dar s-a isprăvit”.

În al doilea rînd, fiindcă chiar atunci cînd izbuțești să le descifrezi, aceste diapozitive (executate de „Pavoazarea Capitalei”) sînt sub nivelul articolelor laudate atît din punct de vedere al textului, cît și al rezolvării plastice.

Iată, de exemplu, cum se face reclamă spanacului:

„Spanacul proaspăt, un aliment gustos, hrănitor, conține vitamine, fier și fosfor”. Iar desenul care ilustrează textul reprezintă o farfurie pe care se află o căpiță de spanac. Va să zică — în ceea ce privește spanacul — e clar. Dacă nu e proaspăt (ca pe diapozitiv) nu face două paralele... Dar, mă rog!... Există cineva care să-l consume

fezandat sau putred, cînd e știut că — prin piețe și aprozare — cumpărătorii îl evită chiar dacă e numai un pic mai obosit?

Și atunci, pentru ce reclama? Poate că numai ca să-l facă pe un „co-vizionar” din dreapta mea, al filmului, să exclame, pe drept cuvînt: spanac!

Dar să mai dăm cîteva exemple. Un alt diapozitiv ne anunță o nou-

„Folosii brutăriile pentru a cumpăra pîine” sau: „Medicamente găsiți la farmacia” sau: „Calul are patru picioare”.

Și P.T.T.R.-ul are bani de aruncat pe reclame inutile și hai să nu le mai spunem cum.

Ce să mai vorbim de „Secția D.D.D. din cadrul întreprinderii „Ecarisajul-București”, care se oferă să execute dezinfectarea locuințelor

și să asasineze, cu litere cît un chitoran de mari — diverși șoareci, gîndaci, ploșnițe și alte animale domestice și care — pe diapozitivul respectiv — abia își menționează adresa și numărul de telefon, cu niște litere cît purecii

nou-născuți și pe care, pînă să le citești începe să te mînce pe spate?

Iată de ce, ca să oprim numărul exemplilor aici, — propunem ca „Pavoazarea Capitalei” să lanseze un nou diapozitiv reclamă, cu următorul text:

„Întreprinderea „Pavoazarea Capitalei” execută reclame diapozitive, absolut gratuit”.

Adică degeaba.



tate epocală și de-a dreptul cutremurătoare:

„Pentru expedierea coletelor, folosiți serviciul de mesagerii P.T.T.R.”

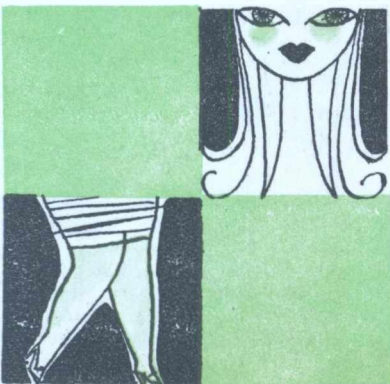
Păi ce să folosim altceva, cînd expediem un colet?

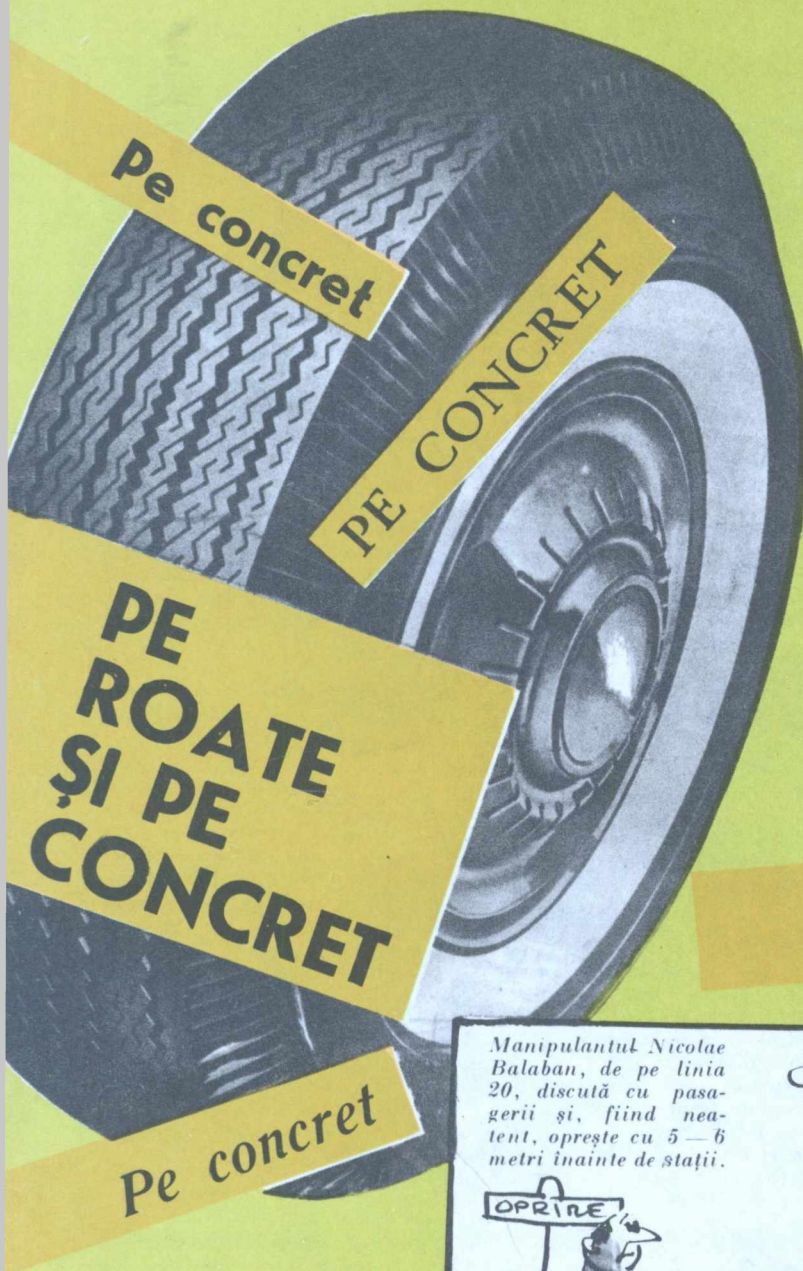
Să-l expediem cu brișca, cu diligența, cu bicicleta, călare, pe jos, în cîrcă sau cu motocicleta în locul ăleia din spate? Același lucru dacă ai spune:



— Păcat! Încă o lună-două... Și erai mat imparabil!...

Desen de RİK AUERBACH





PE ROATE  
ȘI PE  
CONCRET

Pe concret

Desene  
de  
MATTY



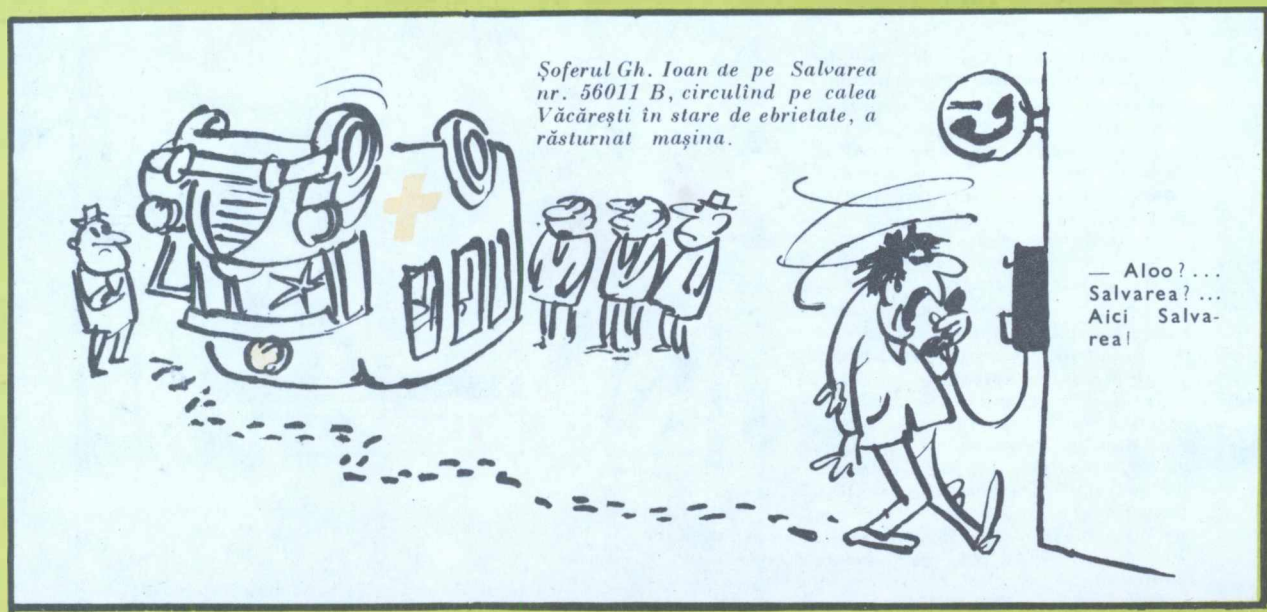
C. Donciulescu, șef de șantier la I.R.C.R., raionul Lenin, obișnuiește să blocheze trotuarele cu materiale de construcții fără a avea autorizația organelor în drept. De aceea, pietonii sînt nevoiți să circule pe partea carosabilă.

— Heei,... dumneata nu cunoști încă semnul: „Atenție, Donciulescu?”



Manipulantul Nicolae Balaban, de pe linia 20, discută cu pasagerii și, fiind neatent, oprește cu 5—6 metri înainte de stații.

— Nu acolo, frățioare! Acum e tura lui Balaban!



Șoferul Gh. Ioan de pe Salvarea nr. 56011 B, circulînd pe calea Văcărești în stare de ebrietate, a răsturnat mașina.

— Aloo?... Salvarea?... Aici Salvarea!





# Cînd doi se ceartă...

de I. AVIAN

Eu socotesc că un copil aparține 70% tatălui și numai 30% mamei. Chiar dacă din punct de vedere contabil, matern, patern ori sentimental, această împărțire nu corespunde întocmai, ea corespunde din punctul meu de vedere. Deși nimeni nu va fi de acord cu această matematică familială, eu rămîn totuși la această părere.

E drept, pe lume îl aduce mama. Dar mai departe? Cine-l duce? Tata. Adică eu. Cine-l hrănește? Tata. Ba nu, mama. Dar pe mama cine o hrănește? Tata. El dă banii. Dacă nu dă tata banii, nu mănîncă mama, nu mănîncă urmașul. Pentru asemenea gest îi se cuvine tatălui un plus de 10%? I se cuvine. Așadar mama l-a adus pe lume. Dar cum l-a adus? Gol! Vara merge, dar iarna? Cine îi cumpără scutece în prima etapă, hăinuțe în etapa a doua, și papion în etapa a treia? Tata! Mama l-a făcut, tata îl îmbracă. Pentru asemenea investiții îi se cuvine părintelui de gen masculin un spor de proprietate asupra copilului de încă 10% față de soție? Da? Mulțumesc. Și atunci, mă rog, pentru ce susține soția că de educația copilului trebuie să se ocupe, în egală măsură, amîndoi părinții? Nu, stimato, nu!

De educația copilului mă ocup eu! Numai eu! Cele 70% de care ți-am vorbit mai sus, îmi conferă acest drept. Gigele, poftim aici lîngă mine. Ești băiat mare. Ai împlinit șase ani. Fii atent. Dacă o să-l ascuți numai pe tăticiu, el o să-ți aducă o mulțime de cadouri. Ce vrei să-ți cumpăr din oraș?

— O altă mămică!  
— Cum o altă mămică?  
— Așa, că mămică asta mă învață să nu fac ce mă înveți tu, tu mă-nveți să nu fac ce mă-nvață mămică. Dacă o să am și o rezervă, ca la fotbal, adică „Mămică 2” o să-mi spună dacă să-l ascult pe tăticiu ori pe „Mămică 1”. Și atunci n-o să mai fie scorul de 1:1, ca să nu știu pe cine să ascult. O să fie 2:1. Îmi dai o ciocolată „Pitic” dacă, te ascult?

Și îi dau. Îi dau chiar două ciocolate. Una pentru ca să mă asculte pe mine, alta pentru ca să nu o asculte pe mămică. Și pentru că e copil isteț, și-a adunat pînă acum vreo șapte „Pitici”. Nu-i lipsește decît Albă-ca-Zăpada. Ba nu-i lipsește. A apărut. Nevastă-mea. A ascultat după ușă lecția de educație și acum e albă ca zăpada. Mă fulgeră și mă mănîncă din ochi. Noroc că numai din ochi, altfel Gigel ajungea orfan de tată și răminea doar cu „Mămică 1”. Și „Mămică 1” habar n-are să-l aducă. Îl ia de mîină și-l împinge în camera alăturată. Acum vorbește ea și ascult eu. Trag cu urechea:

— Gigele, ce te-a învățat tăticiu?  
— Să-l ascult numai pe el.  
— Și pe mine?  
— Te ascult și pe tine, dacă-mi dai o ciocolată „Pitic”.  
— Îți dau două ciocolate, dacă...  
— Știi, dacă nu-l ascult pe tăticiu. Nu, mămică, nu-mi convine, pentru un „Pitic” să mă cert cu tăticiu, fiindcă el mă și plesnește. Dacă-mi dai trei „Pitici” și bomboane umplute, risc!  
— Obraznicule! Cum îndrăznești? Eu îți vreau binele.  
— Păi, dacă-mi vrei binele, de ce te fîrghiești cu mine și nu-mi dai trei „Pitici”?  
— Fie, o să-ți cumpăr și bomboane, dar să nu aflu tăticiu.  
— De la mine, mămică, n-o să aflu. Află el singur, că trage cu urechea la ușă.  
— De unde știi?

— De la tine. Că doar aveți drepturi egale: ascuți tu, ascultă și el... Așa spuneți... Numai eu o duc cel mai greu: trebuie să ascult de amîndoi...

În clipa următoare, pătrund în cameră. O privesc pe nevastă-mea. Ea mă privește pe mine. Gigel ne privește pe amîndoi...

— Gigel, marș afară! răcnește ea.  
— Stai aici!  
— Vă rog, unde să marș mai întii? scîncește copilul.  
— Ieși afară!  
— Stai aici!

Copilul cîntărește situația și, precaut, își alege un loc neutru: în prag. Nu-i nici afară, nici înăuntru.

— Să iasă afară! intervin eu. Nu-i indicat să asiste la discuțiile noastre!

— Ba să rămînă, să-și dea seama ce discuții poți avea tu cu mine! Îl înveți să-și caute altă mămică.

— Nu l-am învățat eu, el m-a învățat pe mine!

— Și tu ai fost de acord! Halal educație.  
— În materie de educație, te rog să nu te amesteci.

— Da, educație cu ciocolată „Pitic”. O să ajungă diabetic cu metodele tale.

— Și tu, mă rog, ce educație îi dai? Cu bomboane umplute. Gigele, ieși afară, ți-am spus!

— Rămîti aici, Gigele!  
— Tăticiule... mămică...  
— Ce vrei? Ce scîncești?  
— Tăticiule, îți datorez trei „Pitici”. Ține! Și ție, mămică, cinci bomboane. Poftim! Gata! Acum o să pot să-mi aleg o mămică și un tăticiu așa cum îmi convine.  
— Secătură! Încotro, Gigele, încotro?  
— După ușă! Să trag cu urechea. Nu ziceați că avem drepturi egale?...

În unele sectoare zootehnice, ca, de pildă, G.A.S. Dobroțesti, raionul Roșiori, există o continuă fluctuație de cadre.



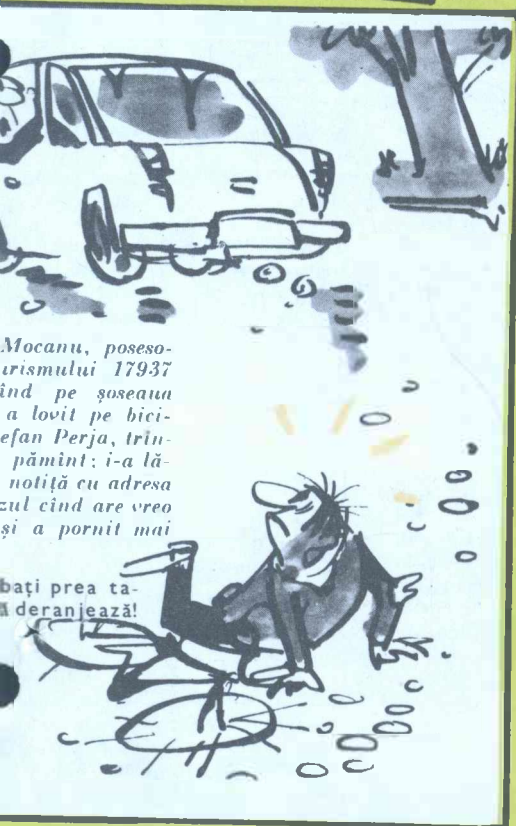
Desen de AL. ADRIAN

Sosirea unui nou zootehnician

Ilie Toboșaru, din cal. Ferentari 130, raionul Lenin, s-a încapăținat să conducă motocicletă pe șoseaua Brănești toare.



ai umblat fără cască!! unde știi?



Mocanu, posesorul nr. 17937, și-a lovit pe bicicletă pe Perja, trînd pe șoseaua pămînt: i-a lă-noliță cu adresa zădărnice cînd are vreo și a pornit mai

bați prea ta-deranjează!

Șoferul Ion Dobre de la autobaza I.T.B. Floreasca în cei 25 de ani de muncă n-a avut nici o abatere de la regulile de circulație.

— Ce zici de Dobre?! L-au evidențiat!  
— Mare scofală!! Azi m-ar fi evidențiat și pe mine dacă acum 25 de ani nu mi-ar fi ridicat carnetul... pentru beție...



# LUNG - METE

Rugbiștii de la „Știința-Cluj“, echipă de categoria A, nu se pot antrena pe propriul lor teren deoarece administratorul pretinde că se strică gazonul.



ANTRENORUL: — Poftim! N-oi fi pretinzînd și acum că îți... călcăm iarba!



— Stai, dragă, unde te duci? Vii și tu odată în București și parcă n-am fi verișoare primare... Stai, azi e miercuri, nu „depune” nimeni, de mîine nu mai discută nici dracu cu tine, recunosc... Azi ce ne mai putem aduce aminte de glasul singelui... trec Divizia A și sînt a ta... Dinamo-Steaua 1-4... e logic... Rapid-Progresul 5-0... I-ai văzut vreodată pe ăștia de la Rapid? Sînt foarte simpatici... UTA-Crișul... am impresia că nu te pasionează fotbalul... nici pe mine... Petrolul... totuși mai mă aerisesc... Farul-CSMS... e unul care-mi face curte și a avut CSMS solist, săracu'!... Să-l vezi, poate vine... În fiecare miercuri este... Steagul Roșu... chiar, ce mai e nou la Luduș? Ce mai face tanti Silvia? Știința Timișoara-Farul... Dinel se pregătește de maturitate? Nu au mai scris nimic, parcă le-a înțepenit mîna... Dacă îi vezi spune-le și tu, mai aduceți-vă aminte de ruda aia frumoasă de la București că n-o fi foc... Nu rîde, dacă n-aș completa panourile atît de minuțios... nu-i joacă, sînt mii de lei în ci... dă-mi guma. Am trecut 2-0-ul de la Constanța la Timișoara, îți place? Mîine, poimîine o dau pe Steaua învînsă la Pașcani... da' recunoaște că-s frumoase... în tot Bucureștiul nu găsești agenție cu caligrafia asta... Madam Mateescu, săraca, de „scriere frumoasă”... Nu i-a trecut prin mînte ce bine mi-a făcut... pot să jur că încă nu i-aș ridicat bustul... „Provincie ingra-

tă”, cum zice unul de aici... înto-deauna îl încuie provincia și n-a ce-i face... Sînt a ta!

Scurt: nu m-am remăritat! Nu te uita, nu mă inspecta — e cu îți spun: nu m-am remăritat! De la Costel încoace... unul a tul... am viața asta demnă! I aici... e bună, dau mai mult, ce să te mint? Sînt și exigent deși ai să-mi spui că București ăsta cu milioanele de sportivi! Nu, nu-mi plac sportivii, cro altceva... Băiatul ăla m-a dus pe viață... Cînd m-am dintr-o toată familia a crezut că per filmele lui, operator de lung-m traje, ... știi cum vorbea... N m-am dus cu ochii închiși... d bună ziua... Loto? Ascult: 74, 2 43... Stai dragă, unde te duci ora asta? Noroc mult, tovarășe! Cum îți spuneam, nici nu șt pînă azi de ce m-a lăsat... I instanță a fost foarte discret, de de la unul, de la altul am aflat Că nu l-am lăsat să respire... nebun! Tu știi pînă unde am me eu cu devotamentul? Alo, da Tîrlea? Nu, n-a fost depășit Pavlovici, sînt la egalitate... M mă interesează pariurile dv... rog, fiți serios... Idioți! Miercu la ora asta, să-i intereseze golg terii!... M-a intoxicat, draga me tocmai pentru că i-am fost dev tată... M-am identificat cu filme lui, cu lung-metrajele... nu m suport, ca și el, documentarele nu mai pot auzi pe nimeni disc tînd despre filme... eu nu l-a lăsat să respire!... Mă trezea noa tea să-mi povestească filmele zute fără mine, la vizion... Odată nu i-am spus: „Ia-mă și mine” sau „de ce vezi filme fără mine?”... Îl așteptam ghemuită pat pentru că, așa cum povest el, nici eu n-aș fi înțeles m bine... Îmi dădea și acțiun și ideea, de la mesaj pînă la di log... Și asta mi-a rămas pe viaț nu mai pot judeca nici un bărb în afara filmelor... Nu, nu r prelucra, știu că-i o nebunie, d asta e... Mi-a rămas în nerv Edith Piaff zice la fel: „Mi rămas în piele”... Mă bat cu mi însămi. Vreau să mă eliberez nu se poate... Nu pot judeca a fel... În ultimul an am ieșit unul, cu altul... E deajuns treacă la filme ca să nu-l mai p privi în ochi. Nici un bărbat știe să povestească un subiect, să nu-ți mai spun că nici unul știe să extragă o idee... Să v ce-a înțeles un tehnician den care m-a curtat o lună din „Doam cu cățelul”... Un responsabil unitate „Higiena” de pe Griviț joacă săptămînal la noi bulet de sute de lei, m-a ținut o noap să-mi povestească „Anacond” film care ți-l spun în două cuv te... Nu știu să rezume, nu știu pînă poezie... E aici un tip le

Luptătorii de la A.S.M. Lugoj nu participă la competiții, făcînd numai act de prezență.



— Nu te deranja, colega, am venit numai să ne cunoaștem!

NICOLAE MINEI

## SCURTISIME

Tinerele perechi se împart în două categorii, după preferințele lor matematice: unele optează pentru înmulțire, altele pentru diviziune.

Ce păcat că sfaturile bune vin uneori de la cei care ne dau exemple rele.

Sub noua ei coafură era la fel de ușor de descoperit ca un ac într-o clăie de fin.

Există oameni convinși că eforturile lor trebuie să dea rezultate atît de rapide, încît după ce aruncă o ghindă în pămînt, se dau înapoi ca nu cumva să-i lovească stejarul.

— Cum să nu știu ce-s alea serupule? se miră Andone. Am avut și eu o dată, acum șapte ani.

E un poliglot: știe să spună în cinci limbi că nu le cunoaște.

Cînd soția spune că nu e cîtuși de puțin supărată înseamnă de cele mai multe ori că e furioasă

Cu fiecare primăvară  
Ce vine,  
Întinerește totu-afară  
De mine.

Dacă Duce ar vorbi numai despre lucruri la care se pricepe ar fi cel mai tăcut om din lume.

Unul din secretele fericirii e să nu mai vrei bomboane atunci cînd s-au terminat.

Adolescență: vîrsta la care vrei să fii tratat ca un adult, deși te porți ca un copil.

Bunăvoință: scuză invocată de cei cărora le lipsește priceperea.



mercerie pe Academiei... Du-te și pune-l să-ți explice „Vară și fum“!... Îți aruncă peste umăr: „O nebună care voia să se mărite și nu reușea“... și mai cere o bere... Vrei să-l înveți că „Vară și fum“ nu-i un film să-l rezumi în două cuvinte, nimic, el... Alo! Alo! Nici o cofetărie „Albina“! Ori sînt plicticoși, ori sînt inculți. Nici nu le trece prin minte că există mult mai multe idei decît sutele din buzunarele lor. Habar n-au! Și mai sînt și șmecheri. Tu cît stai în București?... O zi, maximum două? N-ai să ai timp să mă verifici, dar nici nu știi ce șmecherie zace în ei... Am cunoscut la o reuniune de a noastră, prin decembrie, mi se pare, e o chestie de cîteva luni... nu era urît, avea ceva din Henri Vidal, dacă-l știi, cînd a fost în țară... Soțul lui Michelle Morgan, pe ea o știi, cred... Mie nu-mi place, alții se dau în vînt. El a murit dintr-o criză de inimă... Nu știu cum i-am spus la dans sau în autobuz, dimineața... ce înseamnă pentru mine filmul. Nu i-am spus nimic de Costel, nu spun din prima clipă tot, dar el a prins ceva și mi-a povestit două filme pe care întimplător nu le văzusem. Nu povestea rău, le spunea pe o parte, cu capul plecat și avea o dicțiune în șoaptă, mai mult pe umărul meu: a doua zi, mă duc să-l verific chiar la matineu... Dacă eram zece oameni în sală, era luni, la Capitol, un film „Noaptea“ nu știu cum... Ei bine, avea cu totul alt subiect! Șmecherul inventase un alt subiect, îi dăduse un titlu la nime-reală ca să-l las să mă sărute pe păr... Pentru un sărut, să schimb subiectul unui film! N-am să-ți spun că sînt un înger, că nu fac și eu greșeli... Alo! Diferența la golgeteri între Pircălab și Ivansuc?... Ivansuc, Ivansuc... Ivan-suc... Nu, n-am calculat-o, reveniți... am și eu ale mele, dezamăgirile mele... Mă pricep la un tînăr, ceva mai tînăr ca mine, dar tot așa, pasionat după filme. Ieșim într-o seară, în altă seară... m-am înșelat: știi ce defect stupid avea? Îmi povestea dinainte scenele... subiectul... la „Cauzele drepte“ mi-a spus dinainte că nu-l iubește pe avocat, adică mi-a luat toată plăcerea, nu m-a lăsat să judec, să gust singură intriga... Mi s-a scuzat că pentru mine, vede fiecare film de două ori, dar asta m-a pus în gardă: Dacă e bătăran? Dacă e egoist? Pentru că nu-s proastă, draga mea, eu văd mai departe de peliculă. Văd totdeauna omul, după cum se așază în fața ecranului... Aseară, de pildă, m-am despărțit de un cetățean vîrstnic, foarte distins, avea părul învăluit parcă în ceață... ca în „Vikingii“ cînd sînt

(Continuare în pag. 15)

## Săgeata lui Cupidon

Ieri după-amiază, mă plimbam prin parc...  
Pe o alee, un copil cu-un arc  
Și cu-o tolbă plină cu săgeți,  
Cu doi ochi mari, albaștri și șireți,  
Se tot ținea ca scaiul după-o sădă  
Tot aruncînd spre ea cîte-o săgeată.  
Dar ori că puștiul nu se pricepea,  
Ori că ȝtia să se ferească ea,  
Fapt e că ȝncul mic și mototol,  
Trăgea mereu săgețile în gol.  
Părindu-mi-se-o cunoștinșă veche,  
M-am dus la el, l-am luat de o ureche  
Și l-am certat: — „Copile, n-ai ce face?  
De ce nu ești cuminte? Las-o-n pace!“  
Dar el se rătoi: — „Tu ești pieton,  
Deci circulă! Sînt zeul Cupidon!“  
Povestea începu să mă amuze...  
Drept care-i prezentai îndată scuza  
Și îl rugai frumos și insistent,  
Să stau pe lingă el ca asistent.  
Fu de acord și-mi spuse: — „Hai degrabă!  
Că eu acum nu mă mai joc, am treabă!  
Duduia asta-mi dă demult de furcă

Și toate socotelile mi-ncurcă.  
Nu știu cum face, că nici o săgeată  
N-o poate atinge, parcă e blindată.  
Și toată arta mea de bun ȝntag  
Mi-am pus-o-n joc, doar voi lovi-o! Aș!  
Și pare-un lucru de ne-nchipuit,  
Că domnișoara încă n-a iubit!  
I-am scos în cale foarte mulți bărbași...  
Frumoși, deștepți, simpatici, talentași,  
Cu calități esențiale, rare...  
Degeaba, n-am găsit nici o schimbare!“  
Și tot vorbind și tot trăgînd cu zel,  
Ajunse-n stradă, iar eu după el.  
Dar chiar la primul colț se-opri deodată  
Și-mi spuse: — „Nu mai am nici o săgeată!  
Le-am terminat pe toate. Ce mă fac?  
Ia stai! De data asta-i vin de hac!“  
Și apucă energic din grămadă  
Un Wartburg oarecare de pe stradă,  
Il puse-n arc și trase într-o clipită  
Iar ea, căzu pe loc... îndrăgostită.

ADRIAN GRECU

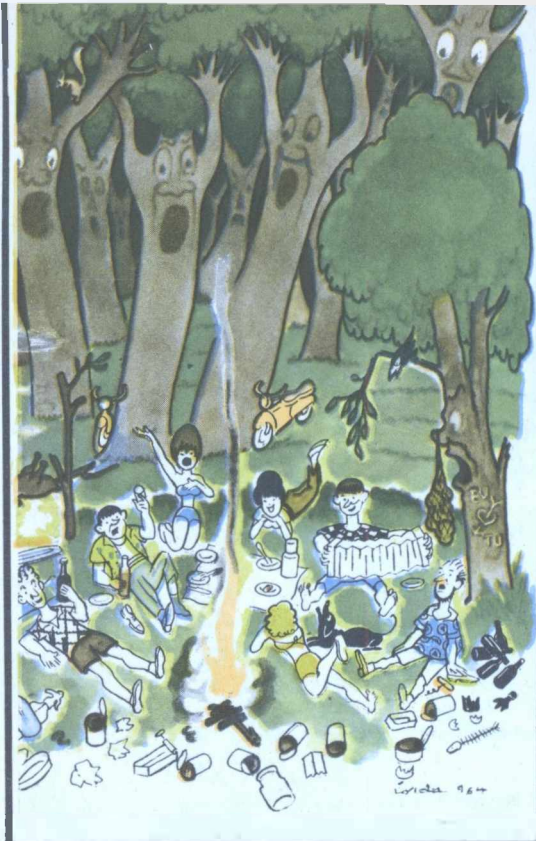
Desen de E. ARNO



... Eu, am intrat în concediu...



Scenă de groază



Pădurea i-a primit cu brațele deschise

Desen de MARIN IORDA

OLGA LĂZĂRESCU

# Autentica

Cunoaștem cu toții Cișmigiul. Dialogul ce urmează l-am surprins într-o zi caldă și însoțită de început de primăvară. Eroii: o fetiță de vreo cinci anișori și un băiețel cam de aceeași vîrstă.

— De-a ce ne jucăm acum? întrebă fetița.

— În glas are inflexiuni care îmi amintesc de soțul meu cînd mă întrebă: Astă seară unde mergem?

— Știi și eu? răspunde distrat băiatul, ocupat să mesterească ceva cu o sfoară.

— Am găsit! zice fetița cu un glas care nu admite contradicție. Ne jucăm de-a tata, mama și copilul. Eu sînt mama, tu ești tata.

— Și copilul unde e? întrebă băiatul uitîndu-se împrejur.

— Copilul e în camera lui.

— Atunci ce ne mai trebuie?

— Așa zice și mămica lui tăticu: Ce ți-o fi trebuit copil?

— Bine! admite resemnat băiatul băgînd sfoara în buzunar.

Gălețica s-a transformat în fotoliu și sita în carte.

— Ce faci? întrebă nedumerit băiatul.

— Eu stau pe fotoliu și citesc.

— Și eu?

— Tu te faci că vîi de la serviciu.

Băiețelul se depărtează cîtiva pași, își netezește hăinuța și deschide o ușă imaginată.

— Bună ziua! Bine te-am găsit! zice el vesel. Ce facem? Nu vrei să ne mai jucăm?

— Sigur că ne jucăm!

— Atunci trebuie să-mi ieși înainte!

— De ce să-ți ies înainte?

— Păi... Doar am venit de la serviciu.



— Ei și?  
— Cum ei și? Mi-e foame și vreau să mînc.

— Dar ce? Te doare mina să-ți iei singur?

— Cum să-mi iau singur? N-ai spus tu că ești mama?

— Am spus, dar eu citesc și am „nervi”.

— Și ce faci cu ei?

— Nimic, stau cu ei în fotoliu și citesc.

— Și de ce ai nervi?

— Pentru că am așteptat la coafor și pentru că n-am găsit nasturi asortați la rochie.

— Daaa?! se minunează băiatul. Tac amîndoi.

— Acum ce să mai fac? se interesează el din nou.

— Trebuie să întreb de copil.

— Unde-i copilul?

— În camera la el. Plinge.

— De ce? S-a lovit?

— Nu. L-am bătut.

— Ce-a făcut? A spart vasul cu flori?

— Nu. A plins că îi este foame. L-am arătat eu lui.

— Mai bine îi dădeai să mînce!

— L-am dat să mînce bătaie.

— Asta nu-i joc!

— Ba da. De-a tata, mama și copilul.

— Mie nu-mi place. Hai să ne jucăm de-a altceva.

— E foarte frumos. Ce, mămica ta n-are nervi?

— Nu știu. Eu nu i-am văzut. Mama mea are compas. Face mereu cercuri. Are și o linie albă, lungă. Cu ea trage lini.

Cîteodată îmi dă voie să fac și eu cercuri. Fetița îl privește admirativ.

Urmează o clipă de tăcere concentrată.

— Unde stai? îl întrebă deodată fetița.

— Acolo în bloc! indică băiatul o direcție apropiată dar nu prea bine definită.

— Nu vrei să mi-l dai și mie puțin?

— Ce să-ți dau, blocul? întrebă băiatul consternat.

— Nu. Asta. Cum îi zice? Cu care faci cercuri.

— Compasul?

— Da.

— Ce să faci cu el? Vrei să te joci și tu?

— Nu. Vreau să i-l dau mămichi.

— Poate că n-o să mai aibă nervi.



— Care-ți place mai mult?  
— Cea fără socul!

Desen de GABRIEL BRATU

## Fel de fel, toate la fel

### Libertate made in Africa de Sud

O nouă lege sud-africană împarte negrii în două categorii: negrii a căror muncă este utilă și negrii a căror muncă este inutilă. Primii au dreptul să locuiască în orașe, sub supravegherea poliției. Ceilalți vor fi obligați să locuiască în rezervații, unde sînt liberi.

Pe ei nu-i vor supraveghea polițiștii.

O, nu! Pe ei îi vor supraveghea... jandarmii.

### Mijloace rafinate pentru adulmecat atmosfera

La Lisabona mișună zilnic 5 000 agenți secreți ai poliției secrete. După cum arată ziarele, sarcina acestora este numai „să adulmece atmosfera”, cu mijloacele cele mai rafinate ca: inteligența, flerul, iscusința, perspicacitatea.

Se poate. Dar din toate „mijloacele rafinate” cele mai des folosite sînt totuși... cătușele!

### Facultate pe stomacul gol

La Seul, taxele universitare și cursurile costă atît de scump, încît studenților nu le mai ajung banii pentru mîncare. Acest lucru este recunoscut chiar de ziarele sud-coreene, care constată că o jumătate din studenții din Seul sînt subalimentați.

... Spre deosebire de cealaltă jumătate, care literalmente moare de foame...

### Nu se prinde

În regiunea piscicolă Algvre din Portugalia, munca e împărțită astfel: peștele îl prind pescarii, iar banii îi încasează negustorii. Și iată că într-o zi, pescarii au făcut grevă. N-au mai prins pește. Negustorii, cu toate că nu erau în grevă, n-au încasat bani. Așa nu puteau rămîne. Trebuia să intervină ceva. Și a intervenit... poliția. Pescarii au fost duși la poliție, unde li s-a ținut un... discurs care s-a încheiat cam așa: „Și acum, dragi pescari, reîncepeți lucrul și noi vom veghea să nu vă mai păcălească nimeni”.

Fapt în urma căruia, pescarii nu s-au grăbit să reînceapă lucrul: se vede că la pescari nu se prinde... momeala.

### Șo pe el

În Rhodesia de Sud pe „suspecți” nu-i mai urmărește poliția. Îi urmărește... cîinii. În acest scop, anumite specii canine sînt dresate anume ca să prindă „suspecții”. Unii susțin că atît de inteligenți sînt cîinii, încît lucrează ca niște polițiști adevărați. Nu-i mare diferența.

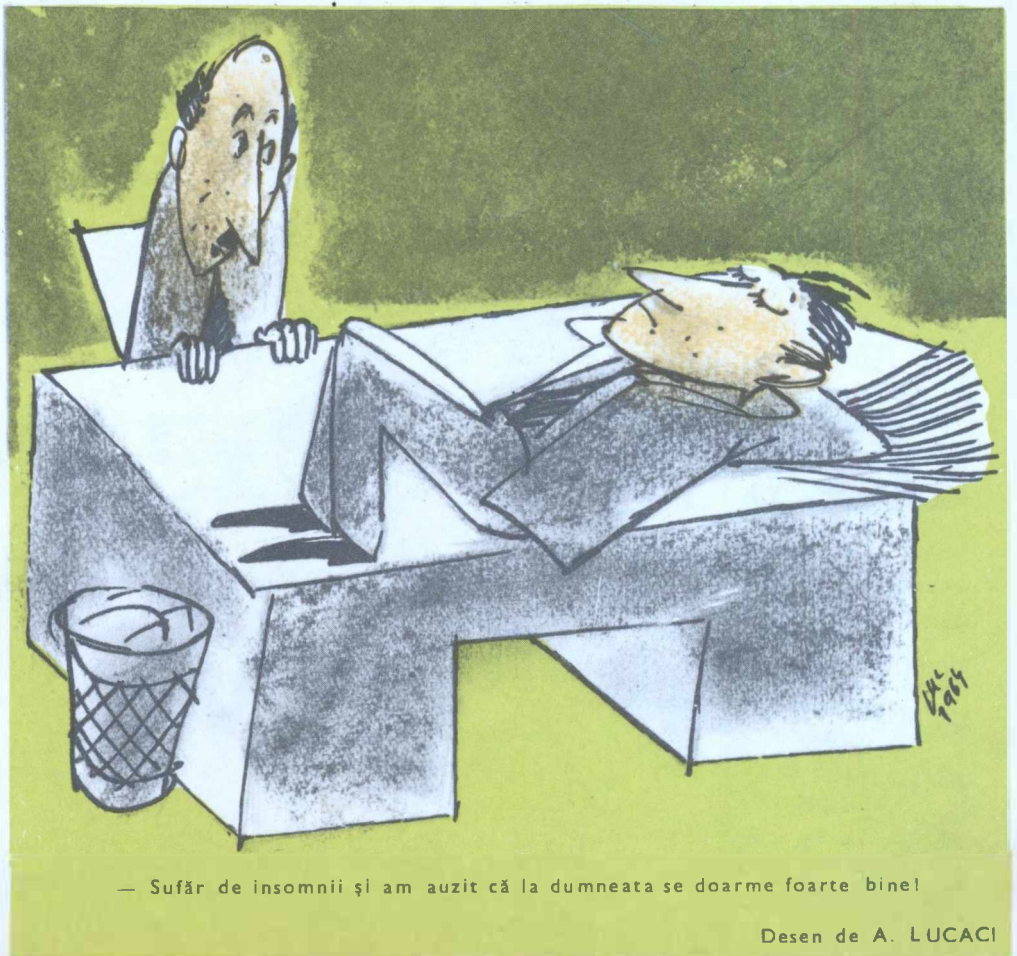
Într-adevăr, nu-i mare. Acum lucrează cîinii. Pînă acum lucreau copoii.

Desen de EUGEN TARU



„Alegerile” din Guatemala s-au desfășurat în condițiile de reprimare a opoziției de către junta militară condusă de Enrique Peralta.

ENRIQUE PERALTA: — O spun cu gura plină: alegerile au fost libere!



— Sufăr de insomnii și am auzit că la dumneata se doarme foarte bine!

Desen de A. LUCACI

# Viața uzinei

GAZETA UZINELOR „23 AUGUST”

„CE-A FĂCUT ȘI TATA...”

Am devenit un om nervos. Asta e. Toți sînt calmi, iar eu sînt nervos! Bineînțeles, acum o să urmeze invariabilul dumneavoastră:

— De ce ești nervos? Uite că nu vă răspund. Să vă răspundă aprovizionarea. Și dacă veți aștepta să vă dea ei un răspuns, veți aștepta mult și bine, pentru că foarte greu se hotărăște aprovizionarea să dea ceva. Fie chiar și un răspuns. Așa că tot eu trebuie să vă răspund la întrebare... Păi, cum să nu fiu nervos, măi frate? Cum să nu fiu. Stai și dumneata și judecă un pic. Adică de ce spun eu „stai”? Mai bine, hai... cu mine, pentru că nici eu nu pot să stau. Trebuie să bat drumurile pînă la aprovizionare, să văd dacă au venit. Cum ce să vină? Păi nu și-am spus? Așa-i, că nu și-am spus! Burghie speciale de 2,5 mm pentru secția matrițe. Că ce am eu cu matrițele? Sînt dispecer acolo. Așa! Și îmi trebuie burghiele de la aprovizionare. De ce nu m-am dus să le iau? Păi tocmai asta e, că am făcut treaba pe jumătate; de dus, m-am dus eu, dar de luat, nu le-am luat. De ce nu le-am luat? Pentru că nu mi-au dat. Nu mi-au dat pentru că:

- Nu avem!
  - Și eu ce fac?
  - Ce-a făcut și tata...
  - Ce-a făcut tatăl dumitale?
  - Armata la cavalerie!
- Auzi măi frate, după ce că n-are burghie, mai e și spiritual!
- Și eu ce am cu tatăl dumitale?
  - Cu tata n-ai. Ce să ai cu săracul de el, că acum e răposat. Dar cu mine ce ai? N-am burghie și basta. Vino peste o săptămînă, să mă interesez, dată se găsească.
  - Și eu ce fac toată săptămîna asta?
  - Ce-a făcut și tata...
  - Ce-a făcut tatăl dumitale?
  - Nu și-am spus? Armata la cavalerie.
- Am plecat infuriat și m-am întors peste o săptămînă.
- Ce mai fac burghiele?
  - Bine mersi. Dar dumneata?
- Iar era spiritual!
- Au venit?
  - Cum o să vină singure? Unde ai mai văzut dumneata burghie care să vină cînd le chemi?
  - Și atunci?
  - Atunci am trimis o adresă la fabrica de

burghie și gata.

- Ce gata?
- Gata. Așteptăm burghiele.
- Dar, au sau n-au burghie?
- Și eu sînt curios. O să vedem.
- Și pînă o să vedem, eu ce mă fac?

Am fugit imediat afară pentru că știam că urmează ce-a făcut și tata, iar capul meu făcea: tatatatata... Și mai întreb de ce sînt nervos? Păiștii ce-i aia burghiu de 2,5 special? O scobitoare de metal cu care dai găuri de 2,5 mm, iar fără ele... fără ele nu poți livra matrițele. Asta e... ce-o fi făcînd tatăl lui în asemenea situații?... Na, că m-am molipsit!

Iar mă întreb ceva? Ei poftim, întrebămă. Ce-am făcut pînă la urmă? Simplu. Ce-a făcut și... altul: am venit la „Viața uzinei”.

C. GRIGORESCU

Caricatură dedicată unor salariați care iau masa la cantină în timpul orelor de producție



— Ce l-aș mai critica eu pe aștia de la cantină. Să pierd atîta timp din producție așteptînd să-mi servească masa!

EPIGRAME

Unii cititori nu îngrijesc cărțile luate de la bibliotecă

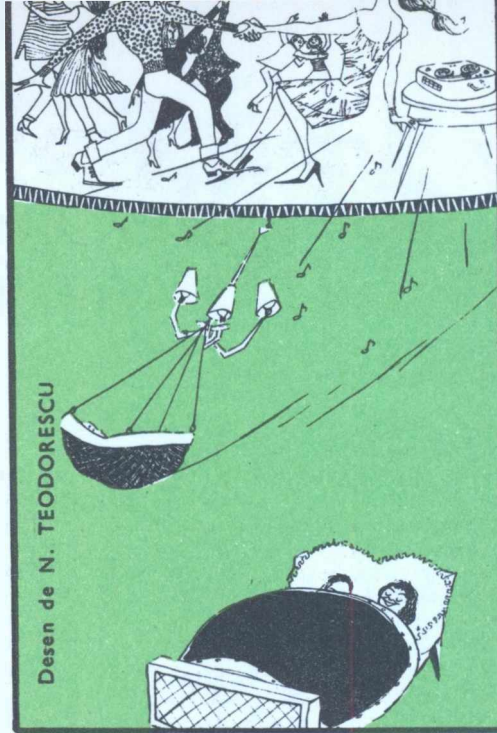
*E cititorul nostru aprig foarte  
El cînd citește, pune-atîta foc,  
Că după ce-a citit întreaga carte,  
Nu mai rămîne... nici o filă-n loc!*

Echipa de fotbal „Metalul” este de mult timp în coada clasamentului

*Că „Metalul” este greu,  
E un lucru evident.  
Oare de-ai să mereu  
Mai la fund în clasament?!*

LUIGI ZURINI

(materiale culese de PETRE BOKOR)



Desen de N. TEODORESCU

FĂRĂ CUVINTE

SCENE DIN VIAȚA ARTISTULUI ȘTEFAN CIUBOTĂRAȘU

(Urmare din pag. 4-5)

*Și totuși, chiar așa eterocliți,  
Cu pete și culori bucureștene,  
La poarta focului am fost primiți*

*Nu cu răceli și aere mondene  
Ci dogoriți de jar... „Cum vă simțiți,  
Copiii mei”? — „Ca-n purgatoriu, nene...!”*

— Apropo de aceasta, pot afirma că în film, dv. vă simțiți totuși ca-n... paradis! Creația dv. din „Lupeni 29” confirmă cu prisosință o atare apreciere precum și perspectivele pe care vi le deschide filmul...

— Într-adevăr, a început să-mi placă mult ecranul, care, și pentru mine devine din ce în ce mai... lat: în curînd, spectatorii mă vor vedea în Petre Savin din filmul „Străinul” și în Stroe Orheianu din „Neamul Șoimăreștilor”...

— Precum văd..., roluri, roluri, roluri... și pe alocuri... versuri, versuri!... Pe scenă, deci, ați apărut, în film ați apărut, la „Uzina cu umor” ați apărut — și dispărut —, numai în... volum, încă n-ați apărut! Ce-ar fi dacă... ?

— Nu, asta nu!  
— De ce, maestre?  
— Pentru că n-aș vrea să mă văd anunțat: „Artistul Ciubotărașu în... vitrinele librăriilor” cu un volum... Prefer să am suprafață.

SIG. HOROVAŢANU

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU (17)



Desen de M. GROSU

# RĂBOIUL URZICII

## Inginer de clasă

La I.L.L. Tîrgu Jiu a funcționat — timp de doi ani — ca inginer-șef, un anume Paraschivescu Gheorghe.

Acest Paraschivescu era un „inginer” de clasă.

De clasă... a șaptea. A șaptea... elementară. Adică avea — ca studii „ingineresti” — mari și late, șapte clase elementare.

La angajare nu i s-a cerut de către cei în drept să facă dovada calificării sale ingineresti. De unde se vede că nici cei în drept nu prea erau calificați.

Iar în ce-l privește pe Paraschivescu Gheorghe, care nu era inginer, e clar că în această materie avea totuși... tehnică!

## Căminul din Craiovița

Căminul cultural din cartierul Craiovița al Craiovei nu are o activitate satisfăcătoare. Nu se aduc cu regularitate filme, iar formațiile artistice de amatori se prezintă foarte rar. Nici cor. Nici echipă de dansuri și jocuri.

E limpede. Un singur joc se execută aici: „Tot pe loc, pe loc, pe loc!”

Fraților! Ați rămas cu sirba... de căruță!

## Cherestea la „Piatra Arsă”

Unii salariați de la sectorul Piatra Arsă al Intreprinderii forestiere din Sinaia au nărvul de a lipsi — des și nemotivat de la serviciu.

Spre pildă: Marmandiu Paul, Dracea Ion, Moțoc Cornel, Coma Eugenia, Andrei Maria, Păun Petre, Slean Vlădica, Dobre I. Gheorghe și alții.

Susnumiții, lipsind nemotivat, stînjenesc munca în respectivul sector al fabricii de cherestea — și înseamnă că nu se gîndesc nici la cherestea fabricii, nici la cherestea obrazului. Și în acest răstimp absențele se adună, vorba cîntecului: și una și două și patru și patruzeci și nouă.

Dacă acești tovarăși nu se vor îndrepta, tare ni-e teamă că o să intrăm în celălalt cîntec: „Drum bun”...

## Așa, „în general”

Inginerul Popa Teodor de la întreprinderea „Industria textilă” din Lugoj se poartă grosolan cu salariațele, pe care nu se știește să le și injure.

Iar la sesizarea „Urzicii” în această chestiune, tovarășul di-

rector al întreprinderii a răspuns în scris așa: „Într-adevăr, tovarășul inginer Popa Teodor a injurat, fără însă a se adresa unei — sau unor — persoane, ci numai în general”.

Ne-am lămurit. Va să zică, tovarășul inginer nu e grosolan față de cineva anume. E grosolan... în general.

## Muzică la acordeon

Cetățeanul Gh. Costache din București, comuna Voluntari str. Cugetării nr. 1, a încredințat cooperativei „Metal-Casnica” din str. Șepcari nr. 10, un acordeon, să-i pună alte clape și alți diezi.

În ziua fixată, responsabilul Cîrpinișteanu i-a predat clientului Costache, acordeonul... „reparat”. În realitate, în loc să-i pună clape, i-a tras... clapa, doar curățindu-le pe cele vechi, și în loc să schimbe diezii, doar... vopsindu-i.

Pentru această ispravă, responsabilul a cerut și plată: 500 de lei. Iar pentru această sumă n-a dat chitanță cinstită, de 500 de lei. A dat... una de 397.

Și așa ar fi rămas. Dar a avut omul buna idee să sesizeze „Urzica”, iar „Urzica” a sesizat forul cooperativei meșteșugăresc superior.

Rezultatul: i s-a reparat, în sfîrșit, cetățeanului acordeonul, i s-a eliberat și chitanță pentru restul de bani, iar incorectul responsabil a fost admonestat verbal și „muștrat în scris”.

Adică, acordeonul fiind un instrument muzical, i s-a făcut numitului responsabil... muzica meritată.

## Medic, — miercuria și joia

Tovarășul doctor Ieșanu Carol, directorul spitalului din Alexandria, pleacă în fiecare săptămînă la București, unde își are familia. Pleacă fără știrea secției sanitare și a medicului-șef raional Dianu.

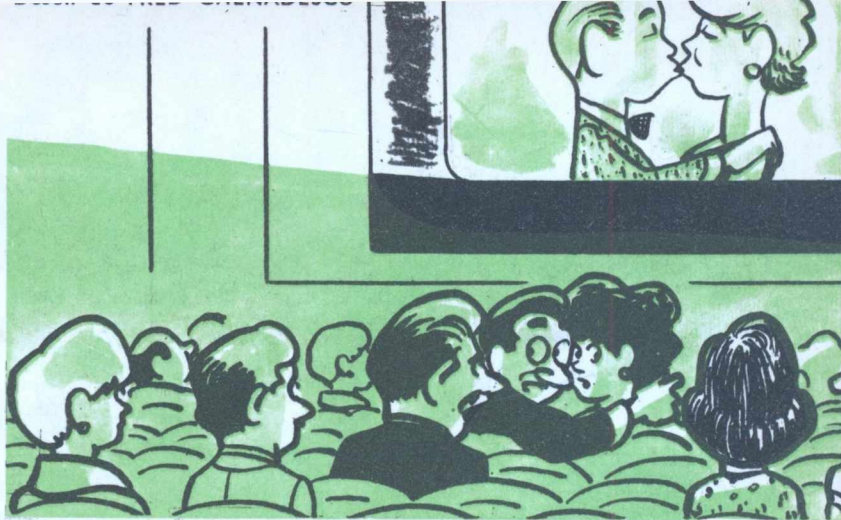
Are zi liberă duminica, dar dînsul pleacă de vineri și se întoarce marți seara. Efectiv, la spital, lucrează cîte zile din săptămînă mai rămîn.

Pentru această comportare, tovarășul doctor este deseori criticat în ședințe, în speranța că se va îndrepta. Și, într-adevăr, de fiecare dată, tovarășul doctor se... îndreaptă.

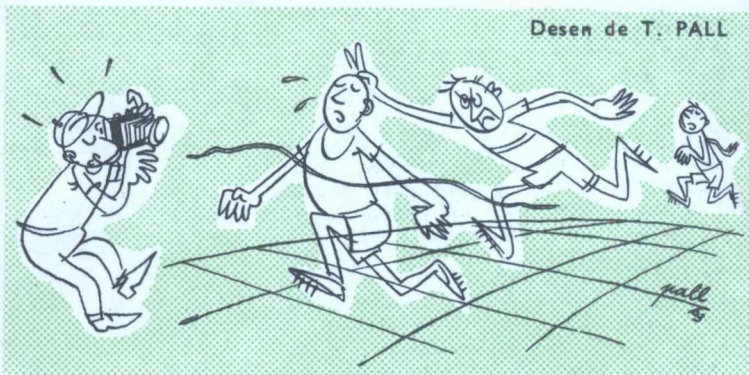
Se îndreaptă... spre gară, și își ia din nou bilet de tren pentru București.

În consecință, să sperăm că tovarășul medic n-are s-o mai ia de vineri la... sănătoasa.

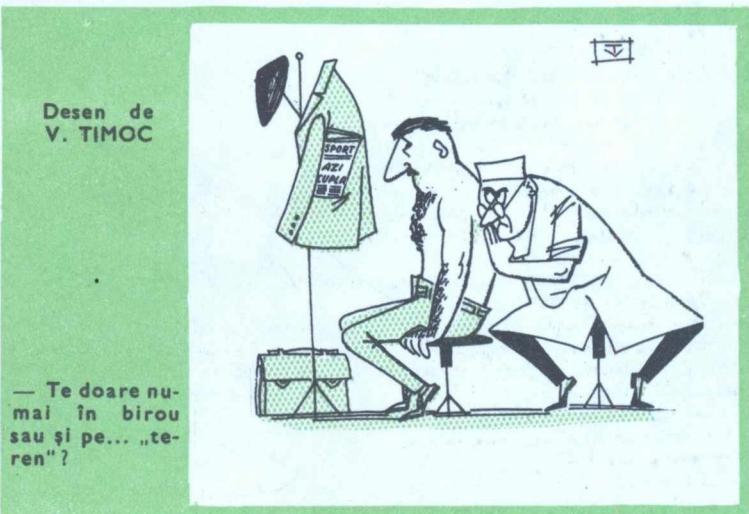
C. CRISTOBALD



— Terminați odată cu pupatul!  
— Dar cine vă pune să priviți la noi? Uitați-vă pe ecran.



INVIDIOSUL



— Te doare numai în birou sau și pe... „teren”?

## LUNG-METRAJELE

(Urmare din pag. 10—11)

pe mare... Totul mergea foarte bine cînd, deodată... aici, la bărulețul de peste drum, îmi mărturisește că lui nu-i place cinematograful... că preferă teatrul, pentru că e mai viu, mai adevărat... N-a mai mers la un film de șase ani... Poate că tu sau alta ați fi trecut peste asta, dar pentru mine a fost o lovitură de măciucă... Dacă e un cetățean artificial, dacă e un tip arbitrar? Azi nu merge la cinema, mîine nu-mi mai dă voie să ies din casă și instaurează o tiranie. Alo! Alo! Habar n-am, tovarășe, clasamentul celor care au marcat în proprie poartă!

Nu pot să înțeleg ce i-a apucat azi! Miercuri nu-i zi de golgeteri... Golgeteri și golgeteri! Alceva nu există în capul lor decît golgeteri... Draga mea, mă poți aștepta să termin clasamentul golgeterilor? Poate că-mi dictezi... Dictează-mi! Ia-o încet... Deci, primul Țirlea, 14 goluri... Oh, unde-i Costel să mă vadă?

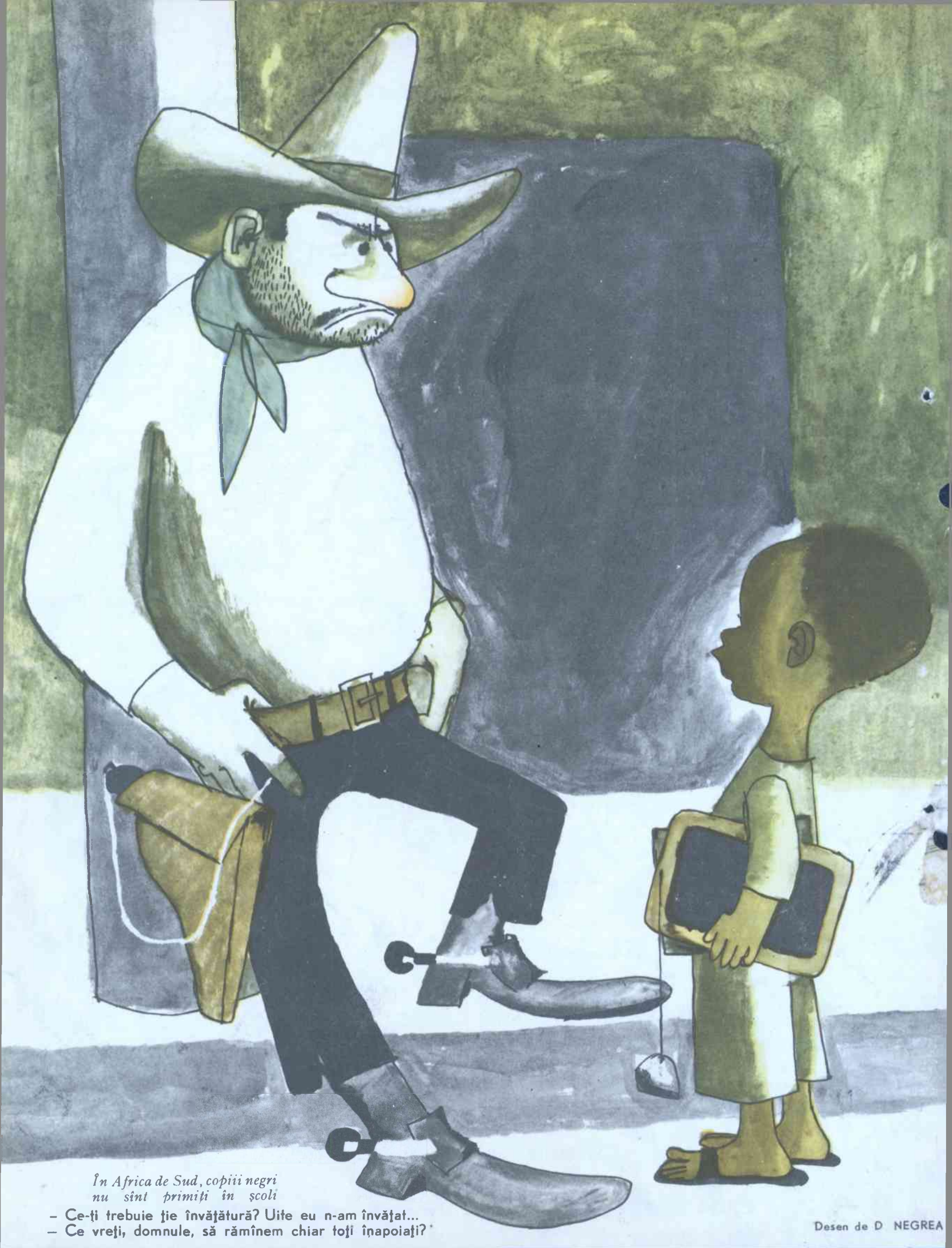
RADU COSAȘU

URZICA — REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr 25. Telefone: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII” BUCUREȘTI

44.601



*În Africa de Sud, copiii negri  
nu sînt primiți în școli*

- Ce-ți trebuie ție învățătură? Uite eu n-am învățat...
- Ce vrei, domnule, să rămînem chiar toți înapoi?

Desen de D. NEGREA